
ବଞ୍ଜୁ ହାଜୁବିକା

ବିକ୍ରମାଦିତ୍ୟ ଟିବିଜ- ୧

ବତାହତ ବିଷୟ

ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରକାଶନ

ହଦାୟେଂପୁର ॥ ଗୁରାହାଟୀ-୧୮୧୦୦୭

**BATAHAT BISH : A detective novel written by
RANJU HAZARIKA, published by Shashi Phukan &
Mohini Baruah on behalf of BISMOL PRAKASHAN,
Hedayatpur, Guwahati-781003. Price : Popular Edition
Rs. 11.00 only, Deluxe Edition Rs. 20.00 only.**

Manjua
Sarma

পূজনীয় সকল থুবা
শ্রীযুত নবীনচন্দ্র হাজৰিকালৈ
শ্রদ্ধাৰে
—বজু

- ॥ বহস্য উপন্যাস : বতাহত বিষ ॥
- ॥ বচনা : বজু হাজৰিকা ॥
- ॥ প্ৰকাশক : শশী ফুকন, মোহিনী বৰুৱা ॥
- ॥ বিস্ময় প্ৰকাশন, হেদায়েতপুৰ, গুৱাহাটী-৭৮১০০৩ ॥
- ॥ মুদ্ৰণ : বিস্ময় প্ৰিণ্টাৰ্চ, গুৱাহাটী-৭৮১০০৩ ॥
- ॥ প্ৰথম প্ৰকাশ : ডিচেম্বৰ, ১৯৮৫ ॥
- ॥ প্ৰচ্ছদপট : মিতুল হাতীকাকতি ॥
- ॥ মূল্য : শোভন সংস্কৰণ : ২০.০০ টকা ॥
- ॥ জনপ্ৰিয় সংস্কৰণ : ১১.০০ টকা ॥

ৰঞ্জ
হাজৰিকা

বতাহত
বিষ

এক

বিকট শব্দ এটা কৰি বিদেশী ৰেঞ্জ ৰোতাৰ গাড়ীখন মাজ বাটতে বৈ গ'ল। ড্ৰাইভাৰৰ মুখমণ্ডলত লগে লগে বিৰক্তিব চিন ফুটি উঠিল। কাষতে বহি অহা ত্ৰিছ-বত্ৰিছ বছৰ বয়সীয়া যুবকজনে ড্ৰাইভাৰক প্ৰশ্ন কৰিলে— কি হ'ল ?

ড্ৰাইভাৰে কোনো উত্তৰ নিদি পুনৰ ষ্টাৰ্ট কৰিব খুজিলে ; কিন্তু কেইবাবাৰো চেপ্টা কৰিও ষ্টাৰ্ট কৰিব নোৱৰাত ড্ৰাইভাৰে অবশেষত গাড়ীৰপৰা নামি বনেটখন খুলি ইঞ্জিন পৰীক্ষা কৰিলে।

ড্ৰাইভাৰৰ বগা ৰঙৰ শৰীৰটোত জলফাই ৰঙৰ আৰ্মি-পোছাকযোৰ বেচ ভাল লাগিছিল। নিখুঁতভাবে খুৰাই মসৃণ কৰি ৰখা ৰক্তিম গাল দুখন যেন ছুটা পকা আপেলহে। চকু দুটা সৰু সৰু। বয়স চল্লিছৰ ওপৰত।

ইতিমধ্যে সমুখত বহি অহা যুবকজনে দুৱাৰ খুলি নামিল। বয়স ত্ৰিছ-বত্ৰিছমান হ'ব। পিঙ্কনত হেভি ব্লেক ফেডিং ডেনিচৰ বতাহত বিষ— ২

জিন্চ আৰু দেহতো সেই কাপোৰৰে ৰেষ্ঠাৰ জেকেট, ভৰিত কেনভাচৰ চু। উচ্চতাত ছফুটৰ সামান্য কম, গালত ট্ৰিম কৰা ডাঢ়ি, চকুত ফনিয়াৰ চানগ্লাচ। বাৰ্টন্ ডাউন ফ্লেপ পকেট দুটা কাগজ-পত্ৰৰে ভৰা।

: কি বেয়া হ'লহে বাহাদুৰ? —যুবকে ড্ৰাইভাৰৰ ওচৰ-চাপি হিন্দীত সুধিলে।

: চাইছোঁ তাকে। —ড্ৰাইভাৰে বিৰক্তিতে উত্তৰ দিলে।

গাড়ীৰ পিছফালে বহি অহা দুজনো গাড়ীৰপৰা নামিল। প্ৰথমজন যুবকে বাস্তাৰ দুয়োফালে চালে। দীঘল পোন বাস্তা-টোৰ ওচৰে-পাজৰে কতো এখন দোকান নাই। ওচৰত এখন দোকান থকা হ'লে গাড়ীখন ভাল হয়মানে একাপ চাহ খাই আহিব পৰা গ'লহেঁতেন। বাস্তাৰ দুয়োপাৰে মাথোন সেউজীয়া চাহ বাগান।

: জাভেদ, এতিয়া কি কৰিবা? —পিছত নমা দুজনে প্ৰথম-জন যুবকক সুধিলে।

: চিন্তা নাই, এতিয়াই ঠিক হৈ যাব। —জাভেদ নামৰ যুবকজনে ক'লে।

: কমেও ডেৰ-দুইঘণ্টা লাগিব। —ইতিমধ্যে ড্ৰাইভাৰ বাহাদুৰে গাড়ীৰ ভিতৰৰপৰা টুলবক্স এটা বাহিৰ কৰি আনি মাত লগালে।

ইজনে-সিজনৰ মুখলৈ চালে।

চাহ বাগানত কাম কৰা বহুৱা দুজনমান আহি গাড়ীখনৰ ওচৰত থিয় হৈ কোঁতুলেৰে গাড়ীখনলৈ চালে।

: হেৰা ভাইহঁত, ওচৰত ক'ৰবাত ভাল চাহদোকান আছে নেকি? —জাভেদে বহুৱা দুজনক উদ্দেশ্যি হিন্দীতে সুধিলে।

: আছে, ইয়াৰপৰা এক কিলোমিটাৰমান দূৰতে এটা চেণ্টাৰ

আছে, তাতে বহুত চাহদোকান আছে। —এজন বহুৱাই ক'লে।

: তোমালোক কোনোবা যাবানেকি? —জাভেদে লগৰ দুজনক সুধিলে।

: নাৰাওঁ, তুমিয়েই আমাৰ ফ্লাস্কটো লৈ যোৱা আৰু তাতে লৈ আহিবা। —এজনে ক'লে।

: ঠিক আছে। —জাভেদে হাতত ফ্লাস্কটো ল'লে।

: ইতিমধ্যে গাড়ী ভাল হৈ যাব পাৰে। —বাহাদুৰে চিঞৰি উঠিল।

: ভাল হ'লে আহি যাবা আৰু মোক দোকানৰপৰাই উঠাই নিবা। —লগে লগে জাভেদ আগবাঢ়িল।

কিছুসময়ৰ পিছতে পিছফালৰপৰা অহা এখন জিপ আহি হঠাৎ সেই ঠাইত বৈ গ'ল। বাহাদুৰ আৰু যুবক দুজনে জিপ খনলৈ চালে।

: মাজ বাস্তাত গাড়ী ৰাখি কি কৰিছা? —জিপৰ ভিতৰৰপৰা পুলিচ অফিচাৰ এজনে সুধিলে।

: গাড়ী বেয়া হ'ল। —হিন্দীতে উত্তৰ দিলে বাহাদুৰে।

: গাড়ী বেয়া হ'ল, বাটৰ দাঁতিলৈ ঠেলি নিয়া। মাজ বাস্তাত ৰখাই থ'লে আন গাড়ীৰ অসুবিধা নহয় নেকি? —পুলিছ অফিচাৰজনে অলপ উদ্ভাৰেই ক'লে।

: আমাৰ গাড়ী ঠিক হৈছেই। —ড্ৰাইভাৰে ক'লে।

জিপখন আগবাঢ়িব খুজিও হঠাৎ বৈ গ'ল।

: এইখন গাড়ী ক'ৰপৰা আহিছে? —পুলিচ অফিচাৰজনে পুনৰ সুধিলে।

: কহিমাৰপৰা। —ড্ৰাইভাৰ বাহাদুৰে উত্তৰ দিলে।

: ক'লৈ যাব?

: গুৱাহাটীলৈ।

: কিয় ?

: মই নাজানো। মালিকে কাম দি পঠাইছে।

পুলিচ অফিচাৰজনে তুলাই একো নুশুধি সেই ঠাইৰপৰা
আঁতৰ হ'ল।

: চাৰ ! —অলপ দূৰ যোৱাৰ পিছতে কাষতে বহি যোৱা
সহকাৰী অফিচাৰজনে মাত লগালে।

: কওক।

: গাড়ীখনৰ মানুহকেইজন সন্দেহপূৰ্ণ নহয়নে ?

: এৰা, তেনেধৰেই অনুমান হয়।

: ভালকৈ দাবী দি সুধিলে কিবা গোলমাল আছে যদি
ওলাই পৰিব।

: এৰা, সোধাই যাওক। —পুলিচ অফিচাৰজনে গাড়ী
ঘূৰালে।

ঠিক সেই মুহূৰ্ততে বেঞ্জ ৰোভাৰখন আহি থকা দেখি
অফিচাৰজনে জিপখন ৰখাই আনখন গাড়ী ৰ'বৰ কাৰণে সংকেত
দিলে। কিন্তু গাড়ীখনৰ ড্ৰাইভাৰে সংকেত নামানি সশব্দে
কাষেদিয়েই পাৰ হৈ গ'ল। পুলিচ অফিচাৰেও লগে লগে
গাড়ী ঘূৰালে আৰু তীব্ৰ গতিৰে অনুসৰণ কৰিলে বেঞ্জ ৰোভাৰখনক।

জাভেদে ইতিমধ্যে চাহ খাই হোটেল এখনৰপৰা বাহিৰলৈ
ওলাই আহিছিল। বেঞ্জ ৰোভাৰখন আহি থকা দেখি জাভেদ
ৰ'ল আৰু পকেটৰপৰা ছিগাৰেটৰ পেকেটটো উলিয়াই এটা
মুখত ল'লে। কিন্তু হঠাৎ কাঁড়পাট যোৱাদি জাভেদৰ মুখৰ
আগেদিয়েই পাৰ হৈ গ'ল গাড়ীখন। জাভেদে চিন্তা কৰিবলৈ
নোপাওঁতেই পুলিচৰ জিপখন একে গতিৰে পাৰ হৈ যোৱাত হত-
ভম্ব হ'ল। নিশ্চয় পুলিচে কিবা গম পাইছে। কিন্তু পুলিচে
গম পালে কেনেকৈ ? পুলিচে খেদা কাৰণেই বাহাদুৰে গাড়ীখন

জাভেদক দেখিও নৰখালে। কিন্তু এতিয়া জাভেদৰ অবস্থা কি
হ'ব ? গন্তব্যস্থান পাবগৈ কেনেকৈ ? যদি বাহাদুৰহঁত ধৰা পৰে
তেন্তে পুলিচৰ জেৰাত নিশ্চয় জাভেদৰ কথাও ক'ব। পুলিচে
তেতিয়া জাভেদক বিচাৰি হয়তো এইখিনিও পাবহি পাৰে।
জেকেটৰ ভিতৰফালে থকা পকেটটোত ৰখা পিষ্টলটো জাভেদে
হাতখন সূমুৱাই এবাৰ ছুই চালে।

বেলি ইতিমধ্যে লহিয়াইছে। সন্ধ্যা হ'বলৈও বেছি সময়
নাই। জাভেদে ক্ষন্তেক চিন্তা কৰিলে। গাড়ী এখন যদি ৰখাব
পৰা যায় তেন্তে কোনো এখন চহৰলৈ যাব পাৰিব। কিন্তু
পলম মানৈ বিপদ।

সময় এনেদৰেই অতিক্ৰম হ'ল। ইতিমধ্যে কেইবাখনো
গাড়ীও পাৰ হৈ গ'ল। জাভেদে ৰখাবলৈ চেষ্টা কৰিলে যদিও
এখনো নৰ'ল। উপায়ন্তৰ হৈ জাভেদ সেই ঠাইৰপৰা এনেয়ে
কেইখোজমান আগুৱাই গ'ল যদিও কিবা এটা চিন্তা কৰি পুনৰ
উভতি আহিল। এনেতে দেখা পালে সজোৰে গাড়ী এখন
আহি আছে। গাড়ীৰ লাইটৰ তীব্ৰ পোহৰে জাভেদৰ চকু
চাঁৎমাৰি ধৰিছিল। সম্ভব এম্ব্ৰেচেডৰ কাৰ।

জাভেদে হাত দাঙিলে।

এটা বিকৃত শব্দ কৰি গাড়ীখন বৈ গ'ল। জাভেদ লৰি
গ'ল গাড়ীখনৰ ওচৰলৈ।

: ক'লৈ যাব ? —গাড়ীৰ ভিতৰৰ একমাত্ৰ আৰোহী চালক-
জনে সুধিলে।

: মই বৰ বিপদত পৰিছোঁ। যদি অনুগ্ৰহ কৰি নিকটবৰ্তী
কোনো এখন চহৰত নমাই দিয়ে—..... —জাভেদে কাতৰ স্বৰেৰে
ইংৰাজীত ক'লে।

: উঠক। —আবোহীজনে সমুখৰ ছুৱাৰখন খুলি তেওঁৰ কাষতে বহিবলৈ দিলে।

ধন্যবাদ জনাই জাভেদ উঠি বহিল।

তীব্ৰ গতিৰে গাড়ী পুনৰ আগবাঢ়িল। জাভেদে এটা চিগাৰেট উলিয়াই জ্বলাই লৈ আন এটা গাড়ীৰ আবোহীজনলৈ আগবঢ়ালে। আবোহীজনেও জ্বলাই ল'লে।

: আপুনি ক'ৰপৰা আহিছে? ক'লৈ যাব? —আবোহীজনে চিগাৰেটত এটা দীঘলীয়া হোপা মাৰি স্মৃধিলে।

লগে লগে জাভেদে জেপৰপৰা পিষ্টলটো উলিয়াই গাড়ীৰ চালকৰ মূৰত নলটো লগাই চিগাৰেটটো দাঁতৰ মাজত কামুৰি লৈ চেপা মাত এটা উলিয়াই ক'লে— মই বৰ ছুখিত বন্ধু, তোমাৰ উপকাৰৰ প্ৰতিদান এনেদৰেই দিব লগা হ'ল। গাড়ীখন বাধা ল'ৰাৰ দৰে ৰখাই দিবানে?

চালকজনে অবাক দৃষ্টিৰে জাভেদলৈ চাই লগে লগে গাড়ীখন ৰখালে।

: এতিয়া নামি যোৱা। গাড়ীখন এনিশাৰ কাৰণে মই চলাওঁ, বেয়া নাপাবা। কাইলৈ খবৰ কৰিলে গাড়ীখন নিশ্চয় ক'ৰবাত পাবা। জলদি নামা। —জাভেদে নলটোৰে খুচি দিলে।

চালকজন গাড়ীৰপৰা লাহেকৈ নামিল। জাভেদে হাঁহি এটা মাৰি ক'লে— ধন্যবাদ বন্ধু, আহিলে। —গাড়ীখন তীব্ৰ গতিৰে আগবাঢ়িল।

কিন্তু বেছিদূৰ আগবাঢ়িবলৈ নাপালেই, হঠাৎ পিছফালৰপৰা কিবা এটা জঁপিয়াই আহি সমুখৰ চিটত পৰিলহি। জাভেদ উচপখাই উঠিল। কাষলৈ চাই দেখে যে এটা প্ৰকাণ্ড এলচেচিয়ান কুকুৰ। জাভেদে কিবা কৰাৰ আগতেই কুকুৰটোৰে তাৰ বাঁওহাতখনত কামুৰি ধৰিলে। কুকুৰটোক বাধা দিবলৈ

জাভেদে ইখন হাতো এৰিব নোৱৰা হ'ল। প্ৰচণ্ড গতিৰে গৈ থকা গাড়ীখন হঠাৎ ব্ৰেক মাৰি দিলে জাভেদে। কুকুৰটো চিটৰপৰা পৰি গ'ল যদিও হাতৰ কামোৰটো এৰি নিদিলে।

গাড়ীখন বৈ যোৱাত এইবাৰ কুকুৰটোৰে জাভেদৰ ডিঙিত কামুৰি ধৰিলে। অশেষ চেষ্টা কৰিও কুকুৰটোৰ কবলৰপৰা মুক্ত হ'ব নোৱাৰিলে জাভেদ। তাৰ মালিকক নেদেখি সি যেন বলি-য়াৰ দৰে হৈ পৰিছে।

এটা আতঁচিৎকাৰ কৰি জাভেদ চিটতে ঢলি পৰিল।

: মোতি! —হঠাৎ তাৰ মালিকৰ চিঞৰ শুনি কুকুৰটোৰে জাভেদক এৰি খিৰিকীৰে বাহিৰলৈ চালে।

মানুহজনে ছুৱাৰখন খুলি দিয়াত কুকুৰটো একেজাঁপে বাহিৰ ওলাল আৰু মানুহটোৰ গাত আনন্দেৰে জঁপিয়াবলৈ ধৰিলে। মানুহজনে জাভেদলৈ চালে। জাভেদে তেতিয়া আতংকত ফোঁপাইছে। ডিঙিৰপৰা অবিৰল তেজৰ সোঁত বৈছে।

দুই

: মই আচলতে ভীষণ ভয় খাইছোঁ চাৰ। পুলিচৰ ওচৰলৈ নগৈ আপোনালোকৰ সহায়ৰ বাবেই মই পোনে পোনে ইয়ালৈ লৰি আহিছোঁ। —মানুহজনে শত্ৰুজয় গুপ্তচৰ সন্থাৰ চিফ কমিচনাৰ বঞ্জিতকুমাৰ গগৈৰ আগত কথাখিনি ক'লে।

: আপোনাৰ নাম? —কমিচনাৰ গগৈয়ে সুধিলে।

: উৎপল গোস্বামী। মানুহটোৱে বোধহয় পিছৰ চিটত থকা মোৰ এলচেচিয়ান কুকুৰটো দেখা নাছিল আৰু ময়ো তেওঁক কুকুৰটোৰ বিষয়ে ক'বলৈ একো সুবিধাই নাপালে। মোক পিষ্টল দেখুৱাই গাড়ীৰপৰা নমাই দিয়াৰ পিছত মোতি অৰ্থাৎ কুকুৰটোৱে মোক গাড়ীত নেদেখি খঙতে মানুহজনক আক্ৰমণ কৰিলে।

: মই আপোনাৰ কথাবোৰ সত্য বুলিয়েই মানি লৈছোঁ। আপুনি পুলিচৰ ওচৰলৈ গৈ সকলো কথা খুলি কওকগৈ। ভয় কৰিব নালাগে। তদুপৰি ইতিমধ্যে মানুহজন বিহেতু মৰিল...।

বতাহত বিষ

১৩

: সেই কাৰণেইতো মোৰ ভয় হৈছে চাৰ! পুলিচৰ ওচৰলৈ গ'লে নিৰ্দোষী হ'লেও যিদৰে ওলোটা-ওভোটা প্ৰশ্ন কৰিব। পাৰিলে মোকেইহে হাজোতত ভৰাই থ'ব।

: আমাৰ এজন এজেন্ট আপোনাৰ লগতে থানালৈ যাব। তেৰেই সকলো কথা পুলিচৰ আগত বুজাই ক'ব। মানুহজন ক'বপৰা উঠিছিল, ঘৰ ক'ত, কি কৰে এইবোৰ সূত্ৰ পুলিচে উলিয়াব লাগিবতো। তদুপৰি তেওঁৰ মৃতদেহটো পোষ্টমৰ্টেমৰ বাবে তেওঁলোকে নিশ্চয় পঠিয়াব। —কমিচনাৰ গগৈয়ে কলিং বে'লত হেঁচা দিলে।

এট অৰ্ডালি সোমাই আহিল।

: সত্যকাম আছেনে? আছে যদি মাতি দিয়া। —গগৈয়ে নিৰ্দেশ দিলে।

অৰ্ডালিটো ওলাই গ'ল আৰু ক্ষন্তেক পিছতে সত্যকাম সোমাই আহিল।

: তুমি এখেতৰ সৈতে থানালৈ যোৱা। তুমিয়েই কথাটো বুজাই ক'বা। এখেতে বৰ ভয় খাইছে।

: হ'ব চাৰ, আহক। —সত্যকামে উৎপল গোস্বামীলৈ চাই ক'লে।

উৎপল গোস্বামী বহাৰপৰা উঠিল আৰু সত্যকামৰ সৈতে ওলাই গ'ল। গগৈয়ে লগে লগে ইন্টাৰকমৰ ৰিচিভাৰ তুলি লৈ এজেন্ট আদিত্যক বিচাৰিলে।

ক্ষন্তেক পিছতে আদিত্য সোমাই আহিল।

: কি পালা? —কমিচনাৰ গগৈয়ে প্ৰশ্ন কৰিলে।

আদিত্যই হাতত লৈ অহা কাগজখিনি গগৈলৈ আগবঢ়াই দি ক'লে—মানুহজন এটা ভয়ংকৰ আঙাৰগ্ৰাউণ্ড দলৰ এজেন্ট। তাৰ নাম জাভেদ খান। এই দলটোৱে কোনোবা ওচৰ-চুবুৰীয়া

ৰাষ্ট্ৰৰপৰা গোপনে বন্দুক যোগাৰ কৰি আনি আমাৰ দেশৰ উগ্ৰপন্থী দলবোৰক যোগান ধৰি আহিছে আজি বহু দিনৰপৰা। সমস্ত কাগজবোৰ কপি কৰি আমি ৰাখি আচল কাগজবোৰ পুনৰ জাভেদ খানৰ পকেটত ভৰাই দিছোঁ। পুলিছে কি কৰে দেখা যাওক। আপুনি যদি অনুমতি দিয়ে এই কেচটোৰ বহস্য উদ্ঘাটন কৰিবলৈ এবাৰ চেষ্টা কৰি চাব পাৰোঁ। পুলিচেও নিশ্চয় এই কেচৰ বহস্য উলিয়াবলৈ তদন্ত চলাব। কিন্তু তেওঁলোক যে সফল হ'ব সেই আশা ক্ষীণ।

: তুমি কেনেকৈ জানিলা?

: চৰকাৰে ইতিমধ্যে অনেকবাৰ প্ৰমাণ পাইছে MNF, PLA-ৰ দৰে উগ্ৰপন্থী দলবোৰে কিবা প্ৰকাৰে বিদেশী অস্ত্ৰ সংগ্ৰহ কৰিছে। কিন্তু এই অস্ত্ৰবোৰ ক'বপৰা কেনেকৈ আহে আজি পৰ্যন্ত এই বহস্য উন্মোচন কৰিব পৰা নাই। এইবাৰ চাৰ আমিও চৰকাৰী গুপ্তচৰৰ লগত সমান্তৰালভাবে নামো। —কথাখিনি কৈ আদিত্যই প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টিৰে কমিচনাৰ গগৈৰ মুখলৈ চাই ব'ল।

কমিচনাৰ গগৈ হাঁহি এটা মাৰি ক্ষন্তেক নীৰব হৈ ব'ল।

: জাভেদ খান যি ঠাইত উৎপল গোস্বামীৰ গাড়ীত উঠিছিল সেই ঠাইলৈ কিয় আহিছিল বুলি অনুমান কৰা?

: সেই বহস্য অনুমান কৰা কঠিন। ঘটনাস্থলীলৈ এবাৰ যোৱা উচিত হ'ব বুলি মই ভাবোঁ।

: তুমি তেন্তে অপাৰেচনত নামিবলৈ ইচ্ছা কৰা? — হাঁহি-মাৰি সুধিলে গগৈয়ে।

: হয়। মোৰ লগত বিক্ৰম থাকিব। — আদিত্যই ক'লে।

: মই সুখী হৈছোঁ তোমাৰ আগ্ৰহ দেখি। মই এই কপি কৰা কাগজ চাই লওঁ বাক। তাৰপিছত তোমাৰ লগত আলোচনা কৰিম।

: মই এই ফটোখন জাভেদৰ জেপত পাই ৰাখি থ'লোঁ। অনায়াস হ'লেও উপায় নাই। মোৰ কামত আহিব বুলিয়েই...। — আদিত্যই পাচপোৰ্ট চাইজৰ ফটো এখন কমিচনাৰ গগৈলৈ আগবঢ়াই দিলে।

গগৈয়ে ফটোখন লৈ আগ্ৰহেৰে চালে। এজনী যুৱতীৰ ফটো।

: তোমাৰ কামত আহিব নিশ্চয়। ৰাখি কিন্তু ভাল কাম নকৰিলা। কাৰণ এইবোৰ ৰখাৰ অধিকাৰ আমাৰ নাই। এইখন পোৱা হ'লে পুলিচৰো যথেষ্ট কামত আহিলহেঁতেন।

: মোৰ উদ্দেশ্য অসৎ তো নহয়! এই ছবুত দলটো আমিয়েই হওক বা পুলিচেই হওক ধৰিব পাৰিলেই হ'ল। দেশমাতৃক বিপদৰ গৰাহৰপৰা ৰক্ষা কৰাটোৱেই আমাৰ উদ্দেশ্য। — আদিত্যই ক'লে।

কমিচনাৰ গগৈয়ে ফটোখন টেবুলৰ ওপৰত থৈ চিগাৰেট এটা জ্বলাই ল'লে।

তিনি

: তাৰপিছত ? —বিক্ৰমে সুধিলে ।

: তাৰপিছত পুলিচৰ গুলি লাগি গাড়ীখনৰ পিছৰ চকা ফুটাৰ লগে লগে গাড়ীখনে প্ৰচণ্ড জোৰেৰে গছ এজোপাত খুন্দা মাৰি দিয়ে । ড্ৰাইভাৰৰ খিতাতে মৃত্যু ঘটে । বাকী দুজনৰ এজনৰ হস্পিটালতে মৃত্যু হয় । আনজন বাচি আছে । পুলিচে জেৰা কৰি ইতিমধ্যে তেওঁৰপৰা জানিব পাৰিছে যে গাড়ীখন কহিমাৰপৰা আহিছিল পঞ্চাছটা ষ্টেনগান সহ । ষ্টেনগানসমূহ আমেৰিকাত তৈয়াৰী । কোন ৰাষ্ট্ৰই যোগান ধৰিছে জনা নাযায় । গুৱাহাটীলৈ অহাৰ পথত গাড়ীখন আদৰ্শটতে বেয়া হয় । জাভেদ—মই অলপ আগতে যাৰ কথা কৈছিলোঁ— তেৱেঁ। সেইখন গাড়ীতে আছিল । বাকীখিনি কথাতো কৈছোঁৱেই । জাভেদৰ জেপৰ কাগজখিনি বিশেষকৈ কেইখনমান বৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ । আটাইবোৰ কপি কৰি থোৱা হৈছে । সেইখিনিয়ে আমাক যথেষ্ট সহায় কৰিব । তহুপৰি এইখন চোৱা । —আদিত্যই যুৱতীৰ ফটোখন বিক্ৰমক দেখুৱালে ।

: কাৰ ফটো এইখন ? —বিক্ৰমে ফটোখনৰ ওপৰত চকু ৰাখি সুধিলে ।

: নাজানো কাৰ ফটো, জাভেদৰ জেপৰ ‘পাৰ্চ’ৰ ভিতৰত পাইছোঁ । এইখন পুলিচক নিদি ৰাখি থৈছোঁ । এই ফটোখনো হয়তো কিবা সূত্ৰ হ’ব পাৰে ।

: এতিয়া পিছে কোনটো সূত্ৰেৰে আগবাঢ়িব লাগিব ? —বিক্ৰমে সুধিলে ।

: গুৱাহাটীৰ যিজনৰ হাতত এই বন্দুকবোৰ দিয়াৰ কথা আছিল তেওঁক প্ৰথমে বিচাৰি উলিয়াব লাগিব । সেইটোৱেই আমাৰ বৰ্তমান প্ৰধান সূত্ৰ হ’ব ।

: যিজন মানে ? চিঠিত মানুহজনৰ সম্পূৰ্ণ ঠিকনা আছিল ।

: সম্পূৰ্ণ ঠিকনা নাই ; কিন্তু মোৰ বিশ্বাস আমি সহজে বিচাৰি উলিয়াব পাৰিম ।

বিক্ৰমে ফটোখন আদিত্যক পুনৰ ঘূৰাই দি কিবা চিন্তাত নিমগ্ন হ’ল ।

: যিটো মানুহ এতিয়াও জীৱিত আছে পুলিচবাহিনীয়ে নিশ্চয় তাৰপৰা আৰু বেছি সংবাদ বাহিৰ কৰিব পাৰিব । আমি এবাৰ জেৰা কৰাৰ সুবিধা পোৱাহেঁতেন ! আমাৰ কমিচনাৰ চাহাবক এই বিষয়ে কওঁ নেকি ? তেখেতে আই. জি. পিক ক’লে নিশ্চয় ‘চাঞ্চ’ এটা দিব পাৰে ।

: আইডিয়া ।

: নাম কি তোমাৰ ? —বন্দীৰ মুখলৈ তীক্ষ্ণ দৃষ্টি চাই থাকি আদিত্যই সুধিলে ।

: দাবিন্দৰ সিং । —বন্দীয়ে ক’লে ।

: ক’ত ঘৰ ?

- ঃ উত্তৰ প্ৰদেশৰ ফৰিদপুৰত ।
 ঃ ইয়াত ক'ত থাকা আৰু কি কৰা ?
 ঃ স্থায়ীভাবে ইয়াত ক'তো নাথাকে । এইবোৰ কাম কৰি
 ঘূৰি ফুৰোঁ ।
 ঃ এইবোৰ কাম মানে ?
 ঃ বন্দুক-বাকদ চাপ্লাই ।
 ঃ কিমান দিন হ'ল এই কাম কৰা ?
 ঃ প্ৰায় চাৰিমাহ । —সহজভাবেই উত্তৰ দি গ'ল বন্দীয়ে ।
 ঃ ক'ৰপৰা আনা এইবোৰ ?
 ঃ কোনো ঠিক নাই । কেতিয়াবা কহিমা, কেতিয়াবা শিলচৰ,
 কেতিয়াবা চিলং ।
 ঃ কোনে দিয়ে ?
 ঃ আমাৰ মানুহেই ।
 ঃ এট্ট ষ্টেনগানবোৰ কাক দিবলৈ আনিছিল ?
 ঃ দলজিত গুপ্তাক ।
 ঃ তেওঁনো কোন ? ক'ত থাকে ?
 ঃ ৰিটাৰ্ড মিলাটেৰি অফিচাৰ । জু-নাৰেংগী ৰোডৰ গান্ধী-
 নগৰত থাকে ।
 আদিত্যই বিক্ৰমলৈ চালে ।
 ঃ তুমি আৰু কাক কাক জানা ? মানে তোমালোকৰ দলৰ ?
 —এইবাৰ বিক্ৰমে সুধিলে ।
 ঃ মোৰ লগত যিকেইজন আহিছিল তেওঁলোকৰ বাহিৰে
 একমাত্ৰ দলজিত গুপ্তাকহে জানো । আমি গুপ্তাৰ কৰ্মচাৰী ।
 জাভেদ খানে কিন্তু বহুতক চিনি পাইছিল ।
 ঃ এই ষ্টেনগান কহিমাৰ ক'ৰপৰা আনিছিল ?
 ঃ মই নাজানো । জাভেদ খান প্ৰথমতে গৈ এইবোৰ সংগ্ৰহ

- কৰিছিল, আমি মাত্ৰ পিছত আনিবলৈহে গৈছিলোঁ ।
 ঃ তোমাৰ কথামতে গ'লে আমি দলজিত গুপ্তাক পাম নিশ্চয়,
 নহয় জানো ?
 ঃ আশা কম । আমি ধৰা পৰাৰ কথা শুনিছে যদি ইতিমধ্যে
 নিশ্চয় পলাইছে ।
 ঃ কলৈ পলাব ?
 ঃ মই কেনেকৈ ক'ম !
 ঃ বাক, এই ফটোখন কাৰ চিনি পোৱানে ? —আদিত্যই
 যুবতীৰ ফটোখন দেখুৱাই সুধিলে ।
 ঃ আজি প্ৰথম দেখিছোঁ । —বন্দীয়ে ফটোখন চাই ক'লে ।
 ঃ বাক, ইমানেই হ'ব । তুমি জিৰণি লোৱা । —আদিত্য
 আৰু বিক্ৰম কোঠাটোৰপৰা বাহিৰ ওলাল ।

জু-নাৰেংগী ৰোডৰ গান্ধীনগৰত থাকে দলজিত গুপ্তা,
 ৰিটাৰ্ড মিলাটেৰি অফিচাৰ । মানুহজনে বৰ্তমান কি কৰে
 কোনেও নাজানে । কিছুমানে কয় কনট্ৰেক্ট কৰে । আদিত্য আৰু
 বিক্ৰমে দলজিতৰ খবৰ লোৱাৰ আগতেই পুলিচ বাহিনীয়ে ল'লে ।
 কিন্তু লাভ নহ'ল । দলজিত গুপ্তা তাৰ আগতেই অন্তৰ্ধান হ'ল ।
 ঘৰটোৰ দুৱাৰত এটা প্ৰকাণ্ড তলা ওলমি আছিল । পুলিচে
 তলা ভাঙি ঘৰ পৰীক্ষা কৰিলে । কতো একো গুংসুত্ৰ নাপাই
 গুচি আহিল ।

দাবিন্দৰ সিঙৰপৰা দলজিতৰ বিষয়ে জনাৰ পিছত পুলিচৰ
 অনুমতি লৈ আদিত্য আৰু বিক্ৰমো দলজিত থকা ঘৰটোত প্ৰবেশ
 কৰিলে । ঘৰটোত ডাঙৰ কোঠা তিনিটা আৰু সৰু কোঠা দুটা ।
 তাতে এটা ৰন্ধাঘৰ হিচাপে দলজিতে ব্যৱহাৰ কৰিছিল ।

আদিত্যই পোনতে সোমোৰা কোঠাটোত কেইখনমান চকী আৰু টেবুলৰ বাহিৰে ক'তো একো নাই। মাজৰ কোঠাটো দলজিতৰ শোৰাকোঠা। কোঠাটোত দুখন বিছনা, এখন ড্ৰেচিং টেবুলৰ ওপৰত এটা ফোন।

আদিত্যই সকলোবোৰ বস্তু পুংখানুপুংখকৈ পৰীক্ষা কৰি গ'ল ক'ৰবাত কিবা গুংসূত্ৰ পোৱাৰ আশাত। বিছনাৰ কাপোৰৰ তলত কিছুমান কাগজ পাই বিক্ৰমে কাগজবোৰ চালে। অলা-গতীয়াল কাগজ। কাগজবোৰ পুনৰ আগবদৰে থৈ এইবাৰ বিক্ৰমে ৰাৰড্ৰবটো খুলিলে। তাৰ ভিতৰতো সন্দেহজনক একো বস্তু নাপালে। এইবাৰ আদিত্য ফোনটোৰ ওচৰ চাপিল। টেবুলখনৰ ওপৰত এখন টেলিফোনৰ ডাইৰেক্টৰি দেখি আদিত্যই খুলি চালে।

ঃ আদিত্য ! —হঠাৎ বিক্ৰমে চিঞৰি উঠিল।

আদিত্যই পিছলৈ ঘূৰি চালে। বিক্ৰমে আদিত্যক বেৰত আঁৰি থোৱা কেলেণ্ডাৰ এখনলৈ আঙুলিয়াই দেখুৱালে।

ঃ কি আছে ইয়াত ? —আদিত্যই কেলেণ্ডাৰখনৰ ওচৰ চাপি চালে। লগে লগে আদিত্যৰ চকুত পৰিল কেলেণ্ডাৰৰ এচুকত চিয়াঁহীৰে লিখি থোৱা আছে— Ph 87025।

ঃ Ph মানে নিশ্চয় ফোন নম্বৰ বুজাইছে। —বিক্ৰমে ক'লে।

আদিত্যই লগে লগে টেলিফোন ডাইৰেক্টৰিখনৰ ওচৰলৈ গৈ পাত লুটিয়ালে। আৰু কেলেণ্ডাৰত লিখা নম্বৰটো উলিয়াই অনেক সময় ধৰি চাই ব'ল।

ঃ কি হ'ল ? —বিক্ৰমে সুধিলে।

আদিত্যই ডাইৰেক্টৰিৰ নম্বৰটো দেখুৱালে। বিক্ৰম যেন অবাক হ'ল।

শোৰাকোঠাটো চাই শেষ কৰি ছয়ো তৃতীয় কোঠাত সোমাল। কোঠাটোৰ ভিতৰত কিছুমান ভগা পেকিং বাকচ পৰি আছিল।

তাৰ বাহিৰে ক'তো একো নাই। আদিত্যই পেকিং বাকচবোৰ লুটিয়াই বগৰাই চালে। পেকিং বাকচবোৰত দলজিত গুপ্তাৰ নাম স্পষ্টকৈ লিখা আছিল।

ঃ প্ৰেৰকৰ নাম চোৱা আদিত্য। —বিক্ৰমে ক'লে।

কোনো বাকচতে প্ৰেৰকৰ ব্যক্তিগত নাম নাছিল। প্ৰেৰকৰ নামত কিছুমান ফাৰ্মৰ নামহে আছিল। বেছিভাগতে আছিল তিনিচুকীয়াৰ এখন ফাৰ্মৰ নাম। আদিত্যই কাগজ এখনত নামটো নোট কৰি ল'লে।

ঃ এই মানুহটো ভীষণ চতুৰ। সম্ভব কোনো উগ্ৰপন্থী দলৰ নেতা নাইবা তেনে দলৰ লগত বিশেষ সম্পৰ্ক থকা ব্যক্তি। —বিক্ৰমে ক'লে।

ঃ মানুহটোৰ ফটো এখন যদি পালেহেঁতেন ! —আদিত্যই ক'লে।

ছয়ো ওলাই আহিল ঘৰটোৰপৰা।

ঃ হ'লনেকি চাৰ ? —বাহিৰত বৈ থকা পুলিচ কনষ্টেবল ছজনে সুধিলে।

ঃ হ'ল। এতিয়া তোমালোকে ছৱাৰ বন্ধ কৰিব পাৰা। —আদিত্যই ক'লে।

ইতিমধ্যে বিক্ৰমে মটৰ চাইকেল ষ্টাৰ্ট দিলে।

চাৰি

ঃ এতিয়া কি কৰা যাব বন্ধু ? মইতো মহা বিপদত পৰিছোঁ ।
অবশেষত দেখিছোঁ, মই গুৱাহাটী এৰি পলাবই লাগিব । —মানুহ-
জনে ফোনৰ ৰিচিভাৰটো ছহাতেৰে খামুচি ধৰি থাকি ক'লে ।

ঃ ময়ো তাকে ভাবিছোঁ দলজিত, তুমি গুৱাহাটী এৰি আঁতৰি
যোৱাই ভাল । সম্প্ৰতি তুমি কাৰখানালৈকে যোৱা । কাম-
কাজবোৰ দেখা শুনা কৰিবা । গুৱাহাটীত আন এজন থকাই ভাল ।

ঃ মোক বিচাৰি পুলিচ লগাৰ উপৰিও শত্ৰুজয় সন্থাও নামিছে
বুলি শুনিছোঁ । মই এই সন্থাটোলৈ ভয় কৰোঁ । —দলজিতে ক'লে ।

ঃ পুলিচে একো কৰিব নোৱাৰে । শত্ৰুজয়ৰ দুজন এজেন্ট
শ্বৰিছে তোমাৰ পিছত । সিহঁতৰ ব্যবস্থা কৰিম বাক । কিন্তু
দলজিত, তুমি ছনাই মোলৈ ফোন নকৰিবা ; বিপদৰ সম্ভাবনা ।
তুমি নিশা এঘাৰ বজাত সেই ঠাইত অপেক্ষা কৰিবা । —লগে
লগে সিমূৰত ফোনৰ কানেকচন কাটি দিলে ।

বতাহত বিষ

২৩

দলজিতে ৰিচিভাৰটো থৈ টেলিফোন বুথৰপৰা বাহিৰলৈ
আহি চাৰিওফালে এবাৰ চালে । সন্দেহজনক একো নেদেখি
দলজিত দ্ৰুতবেগে সেই ঠাইৰপৰা আঁতৰ হ'ল ।

নিশা তেতিয়া আঠ বাজিছে ।

গলি এটালৈ সোমাই গৈ দলজিতে জুপুৰী ঘৰ এটাৰ
সমুখত বৈ টিনৰ দুৱাৰখনত ছটামান ঢোকৰ মাৰিলে ।

ঃ কোন ? —ভিতৰৰপৰা কোনোবাই সুধিলে ।

ঃ মই দলজিত গুপ্তা ।

লগে লগে দুৱাৰ মেল খালে । এজন চুটি-চাপৰ হুপ্পু
মানুহে ভিতৰৰপৰা ভুমুকি মাৰি চালে ।

দলজিত গুপ্তা ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল । মানুহজনে দুৱাৰখন
বন্ধ কৰি দিলে ।

ঃ কাম হ'ল ? —মানুহজনে সুধিলে ।

ঃ ফোনত কথা হ'লোঁ । নিশা এঘাৰ বজাত মোক লগ
ধৰিব । তোমাৰ ওচৰত কিবা আছে যদি আনা, ডিঙিটো শুকাই
গৈছে ।

মানুহজন ভিতৰ কোঠালৈ গৈ মদ এবটল আৰু গিলাচ
এটা আনি দলজিতৰ হাতত দিলে । দলজিতে বটলৰ কৰ্কটো
খুলি গিলাচত এগিলাচ বাকি লৈ কোঁৎ কোঁৎকৈ পিবলৈ ধৰিলে ।

ঃ মই তিনিচুকীয়ালৈ যাব লাগিব । ইয়াত বৰ্তমান বিপদৰ
সম্ভাবনা । আৰু গুৱাহাটী হৈ বৰ্তমান মাল অনাই বন্ধ কৰিব
লাগিব ।

ঃ কেতিয়া যাব তিনিচুকীয়ালৈ ?

ঃ মই একো নাজানো । আজি কথা হোৱাৰ পিছতহে
গম পাম ।

মদখিনি খাই দলজিতে এনেয়ে বিছনাখনতে বাগৰ দিলে।
মানুহজন ভিতৰলৈ গ'ল।

ঃ টোম্বাই! — দলজিতে মাতিলে।

চুটি-চাপৰ মানুহজন পুনৰ ওলাই আহিল।

ঃ মই এতিয়া একো নাখাওঁ। এঘণ্টা শোওঁ, পুনৰ যাব লাগিব। — চকুমুদা অবস্থাতে দলজিতে ক'লে।

টোম্বাই 'সৰু সৰু চকুটোৰে দলজিতলৈ কিছু সময় একে ধৰে চাই ব'ল। তাৰপিছত পুনৰ সোমাই গ'ল ভিতৰ কোঠালৈ।
প্রায় দহ মিনিটমানৰ পিছতে টোম্বাৰ সৈতে একে চেহেৰাৰ আৰু এজন মানুহ ভিতৰৰপৰা ওলাই আহিল। টোম্বাৰ হাতত এটা গাৰু। ছয়ো ইমান নিঃশব্দে ওলাই আহিছিল যে চকুমুদি পৰি থকা দলজিতে গমেই নাপালে। টোম্বাৰ নিৰ্দেশত লগৰজন দলজিতৰ ভৰিৰ ফালে গৈ থিয় হ'ল। ইতিমধ্যে টোম্বাই হাতৰ গাৰুটোৰে দলজিতৰ মুখত হেঁচি ধৰিলে। আনজনে ভৰিহুখন লৰচৰ কৰিব নোৱৰাকৈ হাতেৰে ধৰি ৰাখিলে। দলজিতে একো তৰ্কিবই নোৱাৰিলে। আপ্রাণ চেষ্টা কৰিলে মুখৰপৰা গাৰুটো আঁতৰাবলৈ; কিন্তু কোনোপধ্যে আঁতৰাব নোৱাৰিলে। লাহে লাহে দলজিতৰ হাতহুখন জঠৰ হৈ আহিল আৰু এটা সময়ত সম্পূৰ্ণ নিঃসাৰ হৈ পৰি ব'ল।

টোম্বাই লাহেকৈ গাৰুটো আঁতৰাই দিলে। দলজিতৰ নাকেৰে বৈ অহা তেজৰ ধাৰটো দেখি টোম্বাই গাৰুটো চালে। নাই, গাৰুত তেজ লগা নাই।

ঃ মাজু! — টোম্বাই লগৰজনক মাত লগালে।

মাজুৰে টোম্বালৈ চালে।

ঃ ইয়াক বস্ত্ৰাত ভৰাই বান্ধ! লৰালৰি কৰ। — টোম্বাই নিৰ্দেশ দিলে।

মাজুৰে ভিতৰৰপৰা এটা বস্ত্ৰা লৈ আহিল। ছয়ো দলজিতৰ মৃতদেহটোক বস্ত্ৰাত ভৰাই ভালদৰে বান্ধি মজিয়াতে পেলাই থ'লে।

নিশা এঘাৰ বাজিল। এখন জিপ আহি ঘৰটোৰ সমুখত ৰোৱা শব্দ ছয়ো শুনিবলৈ পালে। টোম্বা আৰু মাজু পৰস্পৰে পৰস্পৰলৈ চালে।

ছৱাৰত টোকৰ পৰিল।

ঃ কোন? — টোম্বাই সুধিলে।

ঃ অৰ্ডাৰ। — বাহিৰৰপৰা উত্তৰ আহিল।

টোম্বাই লাহেকৈ ছৱাৰখন খুলি দিলে। এজন মানুহ ভিতৰলৈ সোমাই আহিল।

ঃ কাম হ'ল? — প্ৰশ্ন কৰিলে মানুহজনে।

ঃ হ'ল। — টোম্বাই ক'লে।

ঃ গাড়ীত উঠাই দিয়া।

টোম্বা আৰু মাজুৰে লৰালৰিকৈ দলজিতৰ লাচটো লৈ ওলাই গ'ল আৰু গাড়ীত উঠাই দিলে।

ঃ চাৰে কিবা কৈছে? — টোম্বাই সুধিলে।

ঃ মাতিছে। জিপতে ব'লা।

মানুহজনৰ লগতে টোম্বা আৰু মাজুও জিপত উঠিল।

তীব্ৰ গতিৰে জিপখন গলিটোৰপৰা ওলাই প্ৰধান পথটোত উঠিল।

গভীৰ নিশা। আকাশৰ তৰাবোৰে মুখ লুকুৱাইছিল মেঘৰ মাজত। আলিৰ কেঁকুৰি এটাত চাৰিজন নাইট গাৰ্ড থিয় হৈ আছিল। জিপখন তীব্ৰগতিৰে অহা দেখি এজন গাৰ্ডে হাতৰ লাঠীডালেৰে সংকেত দিলে ব'বলৈ। জিপখন ব'ল। পুলিচ গাৰ্ড চাৰিজন আগুৱাই আহি টৰ্চৰ পোহৰ পেলাই চালে।

ঃ অ' তুমিহে ! বাতিখন ক'ত টহল দি ফুৰিছা ? যোৱা, যোৱা । —ড্ৰাইভাৰক দেখি এজন পুলিচে ক'লে ।

ড্ৰাইভাৰে হাঁহি এটা মাৰি পুনৰ গাড়ী চলাই দিলে । দুই-কিলোমিটাৰমান যোৱাৰ পিছতে গাড়ীখন এখন পাৰ্কৰ কাষত ব'ল । এনেতে এটা ছাঁয়ামূৰ্তি দীঘল দীঘল খোজ পেলাই সেই ঠাইলৈ আগুৱাই আহিল । ছাঁয়ামূৰ্তিৰ মূৰত ফেণ্ট হেট আৰু দেহত এটা অভাৰকোট । ইতিমধ্যে তিনিওজন গাড়ীৰপৰা নামিল ।

ঃ কাম হ'ল ? —অনুচ্চ কণ্ঠেৰে ছাঁয়ামূৰ্তিয়ে সুধিলে ।

ঃ হয় চাৰ, কাম হ'ল । —টোম্বাই মাত লগালে ।

ঃ ধন্যবাদ । দলজিতৰ বাবে দুখিত ; কিন্তু উপায় নাই । মানুহটো কামৰ মানুহ আছিল । তেওঁৰ লাচটো এই পাৰ্কৰ মাজতে ৰাখি থোৱা । সকলোৱে জানক দলজিত মৰিল । আৰু এটা কাম কৰা টোম্বাই ।

ঃ কি কাম ? —টোম্বাই আগ্ৰহেৰে সুধিলে ।

ঃ শত্ৰুজয় সন্থাৰ দুটা বেয়া বস্তু আমাৰ পিছত লাগিছে । সিহঁতক আঁতৰ নকৰিলে আমাৰ কাম কৰা বিপদ হ'ব । সিহঁত বৰ সাংঘাতিক । তুমি আৰু মাজুৰে সিহঁত দুটাক আঁতৰ কৰা শীঘ্ৰে । মই সিহঁতক তোমালোকৰ লগত পৰিচয় কৰাই দিম । পাৰিবানে ?

ঃ সাধাৰণ কথা । —টোম্বাই ক'লে ।

ঃ নোৱাৰিলে মণিপুর, আইজাললৈ এই মাহত কিন্তু বস্তু পঠাব নোৱাৰিম । —ছাঁয়ামূৰ্তিয়ে ক'লে ।

ঃ আপুনি চিন্তা নকৰিব চাৰ । —মাজুয়ে মাত লগালে ।

ছাঁয়ামূৰ্তিয়ে দুনাই একো নকৈ সেইঠাইৰপৰা আঁতৰ হ'ল ।

অলপ পিছতে শুনা গ'ল মটৰ চাইকেলৰ শব্দ ।

টোম্বাইহঁতে লাচটো নমালে গাড়ীৰপৰা ।

পাঁচ

ঃ বিক্ৰম তিনিচুকীয়ালৈ গ'ল ? —শত্ৰুজয় সন্থাৰ চিফ কমি-চনাৰ ডঃ ৰঞ্জিত গগৈয়ে আদিত্যক সুধিলে ।

ঃ আজি পুৱা গ'ল । মোৰ দৃঢ়বিশ্বাস, তিনিচুকীয়া বা তাৰ আশে-পাশে কোনো ঠাইত বন্দুক নিৰ্মাণ কাৰখানা আছে । জাভেদৰ জেপত পোৱা কাগজবোৰ আৰু দলজিতৰ ঘৰৰ পেকিং বাকচৰ ওপৰত থকা ঠিকনাৰপৰা তাকে অনুমান কৰিব পাৰি । —আদি-তাই ক'লে ।

ঃ অসমত বন্দুক নিৰ্মাণ কাৰখানা গোপনে স্থাপিত হৈছে ; এই কথা ভাবিলেই আচৰিত লাগে ।

ঃ অকল বন্দুক নিৰ্মাণ কৰাই নহয় চাৰ, বিদেশী কোনো ৰাষ্ট্ৰই গোপনে গোপনে দিয়া অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰও দেশৰ বিভিন্ন উগ্ৰপন্থী দলবোৰক সৰবৰাহ কৰে । এই গুৱাহাটীত এনে এজন লোক আছে যি ইয়াতে বহি থাকি সকলো কাম নিয়ন্ত্ৰণ কৰে । উগ্ৰপন্থী

দলবোৰৰ নেতাসকলে সম্ভৱ তেওঁক চিনি পায়। তেওঁ নিজে অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰবোৰ দলবোৰক নিদি কোনো সহযোগীৰদ্বাৰা বিতৰণ কৰে। দলজিত গুপ্তা তেনে এজন সহকাৰী আছিল।

: যোৱা নিশা পাৰ্কত পোৱা মৃতদেহটো দলজিত গুপ্তাৰ বুলি ইতিমধ্যে চিনাক্ত হৈছে? —কমিচনাৰ গগৈয়ে ক'লে।

: হয় চাৰ।

: কালিৰ বাতৰি কাকতখন চাইছিল।? —গগৈয়ে পুনৰ স্মিলিলে।

: নাই চোৱা।

: তাত এটা বাতৰি আছে। বাতৰিটো হয়তো তোমাৰ কামত আহিব পাৰে। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ চৰ অঞ্চলত নতুনকৈ বহা এক শ্ৰেণীৰ লোকৰ হাতত হেনো পুলিচে কিছুমান লাইচেন্সবিহীন বন্দুক পাইছে। বন্দুকবোৰ ক'ত নিৰ্মিত ধৰিব নোৱাৰি। চৰ অঞ্চলৰ এই মানুহবোৰ অৰৈধ বহিৰাগত বুলি ইতিমধ্যে চিহ্নিত হৈছে। কিন্তু যোৱা ২২ তাৰিখে সেই অঞ্চললৈ পুলিচ বাহিনী সোমোৱাত সেই মানুহবোৰে অতৰ্কিতে হেনো পুলিচক বন্দুক আদিৰে আক্ৰমণ কৰে। মুঠ বাটী নে সত্তৰটা বন্দুক হেনো পুলিচে সেই ঠাইৰপৰা উদ্ধাৰ কৰে। তুমি বাতৰিটো পঢ়ি চাবা। —ডঃ গগৈয়ে কথাখিনি কৈ পাইপটো জ্বলালে।

আদিত্যই এক দৃষ্টিৰে গগৈৰ ফালে চাই ব'ল।

: ছোৱালীজনীৰ কিবা শুংসূত্ৰ পাইছানে? জাভেদৰ জেপত যে ফটোখন পাইছিল।! —গগৈয়ে পুনৰ স্মিলিলে।

: নাই চাৰ, কোনো শুংসূত্ৰ এতিয়ালৈকে পোৱা নাই।

: এই চহৰৰ নহ'বও পাৰে। এখন ফটোৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি এজন মানুহ বিচাৰি উলিওৱা সহজ কথা নহয়।

: জাভেদ খানৰ ঘৰৰ সম্ভেদ উলিয়াব পৰা হ'লে নিশ্চয়

ছোৱালীজনীৰে। সম্ভেদ পালেহঁতেন। —আদিত্যই ক'লে।

: জাভেদৰ মৃত্যুৰ পিছত এতিয়ালৈকে কোনোৱেই জাভেদক বিচাৰি অহা নাই। সম্ভৱ নহ'ও। হয়তো জাভেদৰ পৰিয়ালৰ কোনো নাথাকিবও পাৰে।

: পুলিচবাহিনী এই কেচত খুব তৎপৰতাৰে আগবাঢ়িছে যেন অনুমান হয়।

: পুলিচৰ স্পেচিয়েল ব্ৰাঞ্চৰ ডি. আই. জিয়ে এই বিষয়ে মোৰ লগত আলোচনা কৰিছিল। বিশেষ খুলি ক'ব বিচৰা নাই। ডি. এচ. পি নিৰঞ্জন চৌধুৰীৰ ওপৰত এই কেচটো ন্যস্ত কৰা হৈছে।

: নিৰঞ্জন চৌধুৰী? —আদিত্যই নামটো দোহাৰি কমি-চনাৰ গগৈলৈ চালে।

কমিচনাৰ গগৈয়ে মূৰ ছুপিয়ালে।

□□ নিশা আঠ বজাত আদিত্য বাহিৰ ওলাল। বাহিৰত ৰখাই থোৱা নিজৰ ফিয়েট কাৰখনৰ ড্ৰাইভিং চিটত বহি আদিত্যই ক্ষন্তেক কিবা ভাবিলে। এইকেইটা দিন ভীষণ ব্যস্ততাৰে পাৰ হৈছে আদিত্যৰ। পৰিশ্ৰমো হৈছে অত্যধিক। এই কেচৰ সমাধান নকৰা পৰ্যন্ত আদিত্যৰ মনত শান্তি নাই। ফোন ৭০২৫ৰ অধিকাৰীক তো আদিত্যই চিনি পাইছে। এতিয়া সেই অধিকাৰীয়েই যে দলজিত — জাভেদইতৰ লিডাৰ সেই কথা প্ৰমাণ কৰিব পাৰিলেই কাম শেষ।

ডি. এচ. পি নিৰঞ্জন চৌধুৰীক লগ ধৰি অহাটোকে থিৰাং কৰিলে আদিত্যই। বাতৰিত প্ৰকাশ পোৱা চৰ অঞ্চলত উদ্ধাৰ কৰা অৰৈধ আগ্নেয়াস্ত্ৰৰ বিষয়ে সবিশেষ জানি আহিব। কিন্তু ডি. এচ. পি নিৰঞ্জন চৌধুৰী মানুহজন কপটীয়া আৰু অহংকাৰী। শত্ৰুজয় সন্থাটোক চকুপাৰি দেখিব নোৱাৰে। তথাপিহে আদিত্যই লগ ধৰিবলৈ গাড়ীৰ ইঞ্জিন ষ্টাৰ্ট দিলে।

প্রথমতে আদিত্যই পুলিচৰ স্পেচিয়েল ব্ৰাঞ্চত খবৰ কৰিলে।
তাত নাপাই পোনে পোনে নিৰঞ্জন চৌধুৰীৰ ঘৰত গৈ উপস্থিত
হ'ল। নিৰঞ্জন চৌধুৰী অবিবাহিত, সুদৰ্শন যুবক। বয়স ৩০-৩২
মান হ'ব। লগত এজনী ভনীয়েক আৰু বৃদ্ধা মাক থাকে।

আদিত্যই কলিং বে'লপুচত হাত দিয়াৰ লগে নিৰঞ্জন
চৌধুৰীৰ যুবতী ভনীয়েকে ছুৱাৰ খুলি দিলে। ছুৱাৰমুখত সুন্দৰ
সুঠাম যুবতীক পাগল কৰিব পৰা আদিত্যক দেখি যুবতী থমকি
ব'ল; কিবা যে সুধিব লাগে তাকো পাহৰি গ'ল।

: চৌধুৰী আছে? —আদিত্যই মিঠা হাঁহি এটা মাৰি
সুধিলে।

: দাদাক বিচাৰিছে? —যুবতীৰ যেন সম্বিং ঘূৰি আহিল।
—দাদা নাই, মানে— মানে বেছি দূৰলৈ যোৱা নাই। ওচৰতে
আছে, মই ফোন কৰিলেই আহি যাব। আহক, বহিব।

: নালাগে থাকক, মই বাক অন্য এদিন আহিম। —আদিত্য
যাব খোজা দেখি যুবতীয়ে চিঞৰি উঠিল— নহয়, অলপ সময়
বহিব আহক। দাদাই আমাক কৈ গৈছে যে কোনোবাই বিচাৰি
আহিলেই লগে লগে ফোন কৰি যাতে জনাই দিওঁ।

: ক'লৈ গৈছেনো তেখেত? —সুধিলে আদিত্যই।

: বায় খুৰা মানে বিমান বায়, বিটায়াৰ্ড ডি. আই. জি।
ওচৰতে ঘৰ। আহক বহিব। —যুবতীৰ কথাত আদিত্য সোমাই
গ'ল আৰু ডুইংকমত বহিল।

: আপুনি দাদাৰ লগতে চাকৰি কৰে নেকি? দাদাই
সুধিলে নামটো কি বুলি ক'ম? —যুবতীয়ে লাজ লাজকৈ সুধিলে।

: মোৰ নাম আদিত্য। ক'ব যে, শত্ৰুজয় সন্থাৰ এজেন্ট
আদিত্য আহিছে।

: আপুনি বহক, দাদাক মই এতিয়াই খবৰ দিছোঁ। —যুবতী
প্রায় লৰি যোৱাৰ দৰে ভিতৰলৈ গ'ল।

কিছুসময়ৰ পিছত যুবতী ওলাই আহি ক'লে— দাদা এতি-
য়াই আহিব; আপোনাক ক্ষন্তেক বহিবলৈ কৈছে।

যুবতী এখন চোফাত বহি পৰিল।

: আপোনাৰ নাম? —আদিত্যই সুধিলে।

: মোক 'তুমি' বুলি সম্বোধন কৰিলে ভাল পাম। —যুবতীয়ে
সলজ্জ হাঁহি এটা মাৰি ক'লে— মোৰ নাম পূবালী।

: ধুনীয়া নাম।

পূবালীয়ে তলমূৰকৈ হাঁহিলে। আদিত্যই লক্ষ্য কৰিলে,
পূবালীৰ চকুৰে-মুখে বুজাব নোৱৰা এক আনন্দৰ ছাপ।

: আপুনি ক'ত থাকে বাক? —পূবালীয়ে আদিত্যলৈ নোচো-
ৱাকৈয়ে সুধিলে।

আদিত্যই নিজৰ নাম-ঠিকনা লিখা কাৰ্ড এখন পূবালীৰ
ফালে আগবঢ়াই দি ক'লে— এইখন ৰাখা।

পূবালীয়ে কাৰ্ডখন আগহেৰে ল'লে।

এনেতে বাহিৰত কাৰোবাৰ খোজৰ শব্দ শুনি পূবালী থিয়
হ'ল আৰু ক'লে— দাদা আহিছেই।

ক্ষন্তেক পিছতে ডি. এচ. পি নিৰঞ্জন চৌধুৰী কোঠাটোলৈ
সোমাই আহিল।

: শত্ৰুজয় সন্থাৰ এজেন্ট আদিত্য নিশ্চয় বিনা কাৰণত
মোৰ বাদগৃহত পদাৰ্পণ কৰা নাই! —নিৰঞ্জন চৌধুৰীয়ে সোমাই
অহাৰ লগে লগে ক'লে।

: আপোনাৰ অনুমান ঠিক। —আদিত্যই হাঁহি এটা মাৰি
পূবালীলৈ চালে।

পূবালী ধীৰে ধীৰে ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। নিৰঞ্জন

চৌধুরী আদিত্যৰ কাষতে বহি জেপৰপৰা চিগাৰেটৰ পেকেটটো উলিয়াই আদিত্যলৈ আগবঢ়াই দি ক'লে— কওকচোন এতিয়া।

ঃ মই আপোনাৰপৰা ছটামান কথা বিতংভাবে জানিবৰ কাৰণে আহিলোঁ। গোপন বন্দুক সৰবৰাহৰ কেচটো আৰু অলপতে কহিমাৰপৰা পঞ্চাছটা ষ্টেনগান লৈ অহা ঘটনাটো—এই কেচটো আপোনাৰ হাতত বুলি গম পাইছোঁ।

ঃ হয়।

ঃ কালিৰ বাতৰিত যে প্ৰকাশ পাইছিল চৰ অঞ্চলত এক শ্ৰেণীৰ লোকৰ হাতৰপৰা পুলিছে কিছুমান অবৈধ বন্দুক উদ্ধাৰ কৰিছে, এই ঘটনাৰ সৈতে গোপন বন্দুক সৰবৰাহৰ ঘটনাৰ সম্পৰ্ক আছে নেকি?

ঃ সম্পৰ্ক আছে। একেটা পাৰ্টিয়েই এনেদৰে বিভিন্ন ঠাইত বন্দুক আদি বিতৰণ কৰি ফুৰিছে। ঘটনাটো এতিয়াও তদন্তাধীন আৰু বহস্যাবৃত। আপুনিও এই কেচ হাতত লৈছে বুলি মই গম পাইছোঁ। আপুনি অকলেইনে?

ঃ হয়, মই অকলে; নেয়ে অনেক অসুবিধা পাইছোঁ। পোনপটীয়াকৈ আপোনালোকৰ দৰে বহস্যৰ সূত্ৰ বাহিৰ কৰা মোৰ পক্ষে সম্ভৱ নহয়। —আদিত্যই ইচ্ছাকৃতভাবেই বিক্ৰমৰ কথা লুকুৱাই ৰাখিলে।

ঃ এই বিষয়ে আপুনি মোৰ ওচৰলৈ আলোচনা কৰিবলৈ অহাৰ কাৰণে মই আনন্দিত। আমাৰ ছয়োৰে পৰস্পৰ সহ-যোগিতাত আমি নিশ্চয় সহজেই এই দলটোৰ পুলিয়ে-পোখাই উভালিব পাৰিম। বিমান ৰায় ডি. আই. জি হৈ থাকোঁতেই তেখেতে কিছুমান সূত্ৰৰ ভিত্তিত উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ কোনোবা ঠাইত যে বন্দুক তৈয়াৰী কাৰখানা এটি গোপনে স্থাপিত হৈছে

সেই বিষয়ে চৰকাৰৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছিল, কিন্তু চৰকাৰে বিশেষ কিছুমান কাৰণত তেখেতক সেই সময়ত বাধ্যতামূলক অবসৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ বাধ্য কৰায়। ফলত সেই কেচ সিমানতে তল পৰিল। সেই কাৰণেই মই এইবিষয়ত তেখেতৰ সৈতে আলোচনা কৰিছোঁ যে কি কি সূত্ৰৰ ভিত্তিত তেখেতে সেই কথা গম পাইছিল। আপুনি যদি বেয়া নাপায় আৰু যদি কাইলৈ অলপ সময় উলিয়াব পাৰে তেন্তে মোৰ অফিচলৈ আহিব, তাতে মই আপোনাক সবিশেষ ক'ম আৰু দেখুৱাম।

ঃ নাই, নাই বেয়া কিয় পাম? নিশ্চয় আহিম, পুৱা বেলাৰ ভিতৰতে আহিম।

ঃ আপত্তি নাই।

হাঁহি এটা মাৰি আদিত্যই বিদায় ল'লে।

আদিত্য আহি নিজৰ ফিয়েটখনৰ ওচৰ চাপি দুৱাৰখন টানি খুলিছে মাথোন, হঠাৎ এটা শব্দ হ'ল— 'হি-ই-চ্ছ'। কোনোবা আততায়ীয়ে দূৰৰপৰা আদিত্যক লক্ষ্য কৰি গুলি এৰিছে। কপাল ভাল, সামান্য ব্যবধানত আদিত্য বাচি গ'ল। গুলিটোৱে কাৰ-খনৰ দুৱাৰত আঘাত কৰিলে সজোৰে। চকুৰ পচাৰতে আদিত্যই এটা জঁপ মাৰি বনেটৰ ওপৰেদি আহি বিপৰীত ফালে গাড়ীৰ আঁৰ লৈ বহি পৰিল। সেই সময়তে দ্বিতীয় গুলি এৰিছিল আততায়ীয়ে। সেইটো গুলিও লক্ষ্যভ্ৰষ্ট হ'ল।

ইতিমধ্যে গুলিৰ শব্দ শুনি ভিতৰৰপৰা নিৰঞ্জন চৌধুৰী লৰি ওলাই আহিল।

ঃ আদিত্য! —আদিত্যক নেদেখি ডি. এচ. পি চৌধুৰীয়ে চিঞৰি উঠিল।

আদিত্য লগে লগে গাড়ীৰ আঁৰৰপৰা ওলাই চৌধুৰীৰ ওচৰত ৰ'লহি।

ঃ কি হ'ল? কোনে গুলীয়াইছিল? —চৌধুরীয়ে উৎকণ্ঠাবে শুধিলে।

ঃ কোনোবাই মোক হত্যা কৰিব বিচাৰিছিল।

ঃ ক'তো লগা নাইতো?

ঃ নাই, ঈশ্বৰৰ কৃপাত বাচি গৈছে।

ভিতৰৰপৰা পূবালী উধাতুখাই ওলাই অহা দেখি ককায়েক চৌধুরীয়ে চিঞৰি উঠিল— পূবা, তুমি ওলাই নাহিবা; ভিতৰত থাকা। একো হোৱা নাই, যোৱা।

পূবালী ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল।

চৌধুরীয়ে হাতত পিষ্টল লৈ চাৰিওফালে চালে, কিন্তু ক'তো কাঁকে নেদেখিলে।

ঃ বোধহয় পলাল। —চৌধুরীয়ে ক'লে।

ছয়

ডি. এছ. পি নিব্জন চৌধুরীয়ে ড্ৰাৰৰপৰা ফটো চাৰিখন উলিয়াই আদিত্যৰ সমুখত থ'লে।

ঃ কাৰ ফটো এইবোৰ? —আদিত্যই শুধিলে।

ঃ এইখন দলজিত গুপ্তাৰ, এইখন জাভেদ খানৰ আৰু এইজন হৈছে বি. কে. সান্যাল। এওঁ বছৰদিন বোম্বেত আনন্দ সানীলৰ লগত আছিল।

ঃ আনন্দ সানীল কোন? —আদিত্যই শুধিলে।

ঃ এন ইণ্ডাষ্ট্ৰিয়েলিষ্ট উইথ ইণ্টাৰনেচনেল কানেক্চন ইন চিক্কাটিন কাণ্ট্ৰিজ। এওঁ ষ্ট্ৰিং কানেক্চন উইথ বম্বেজ মাৰ্কি আণ্ডাৰৱৰ্ল্ড। —বি. কে. সান্যাল বৰ সাংঘাতিক বস্তু। নৰ্থ বেংগলত উগ্ৰপন্থীৰ নেতা হৈ আছিল বছৰদিন। তাৰপিছত পুলিচৰ হাতত ধৰাপৰি জে'ল খাটে। কিন্তু জে'লৰপৰা পলাই বৰ্তমান ইয়াতে আছেহি আৰু এই বাবসায়ত নামিছে।

: আৰু এইজন? — চতুৰ্থখন ফটোলৈ আঙুলিয়াই আদিত্যই স্মিলিলে।

: এওঁকেই দলৰ নেতা বুলি সন্দেহ কৰা হৈছে। এওঁৰ বহু নাম; কিন্তু আচল নাম হৈছে পৰমার্থ আচাৰ্য। সান্যাল আৰু আচাৰ্যই এই দলটোৰ সৰ্বেসৰ্ব। এওঁলোকে বিদেশৰপৰা বন্দুক আদি গোপনে আনি দেশৰ উগ্রপন্থী দলসমূহক দিয়ে। তদুপৰি এওঁলোকৰ নিজা ‘গান ফেক্টৰি’ এটা আছে বুলি সন্দেহ কৰা হৈছে।

: এতিয়া এই দুজনক ধৰিব পাৰিলেই এই বহুসংখ্যক ওৰ পৰিব? — প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টিৰে আদিত্যই নিৰঞ্জন চৌধুৰীলৈ চালে।

চৌধুৰীয়ে মূৰ তুপিয়ালে।

আদিত্যই চিগাৰেট এটা জ্বলাই লৈ কিবা চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে।

: আপুনি এই বিষয়ে কিবা শুংসূত্ৰ পালে আমাক জনাব আৰু আমি পালেতো আপুনি জানিবই। মুঠতে মই বিচাৰোঁ, যেনেকৈয়ে নহওক এই দেশদ্রোহী দলটো শীঘ্ৰে নিমূল কৰিব লাগে।

: মই নিশ্চয় জনাম। আপোনালোকৰ সহায় সহযোগ নহ’লে মই অকলে এই কেচৰ একো কৰিব নোৱাৰিম।

: বিমান ৰায়, তেখেতে মোক এই ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট সহায় কৰিছে।

কিছুসময় আলোচনাৰ পিছত আদিত্যই বিদায় ল’লে। লগতে নিৰঞ্জন চৌধুৰীও ওলাই আহিল।

: চৰ অঞ্চলত বন্দুক গোপনে সৰবৰাহ কৰা ঘটনাটোৰ বিষয়ে কি হ’ল? — আদিত্যই বাটত নিৰঞ্জন চৌধুৰীক স্মিলিলে।

: ইতিমধ্যে অনেককে গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হৈছে।

: পাওঁতাবোধকহে গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হৈছে চাৰ্গে, দিওঁতাবোধৰ বিষয়ে কিবা জানেনে নাই? — আদিত্যই পুনৰ স্মিলিলে।

: ওঁহো, দিওঁতাবোধৰ বিষয়ে এতিয়ালৈকে একো সম্ভেদ উলিয়াব পৰা নাই। — নিৰঞ্জন চৌধুৰীয়ে ক’লে।

: যদি পাৰে বি. কে. সান্যাল আৰু পৰমার্থ আচাৰ্যৰ ফটোৰ একোটা কপি মোকো দিব। — আদিত্যই ক’লে।

: দিম। কিন্তু এই দুটা ক্ৰিমিনেলক এনেদৰে ধৰা সম্ভব নহয়। ইহঁতক ধৰিবলৈ বিস্তৃতভাবে জাল পেলাব লাগিব।

আদিত্যই নিৰঞ্জন চৌধুৰীৰপৰা বিদায় লৈ পোনে পোনে নিজৰ ফ্লেটলৈ আহিল। জেপৰপৰা ছাবিটো উলিয়াই দুৱাৰৰ ‘কি-হোল’ত ভৰাই আদিত্যই ক্ষন্তেক কিবা চিন্তা কৰিলে। কোটৰ জেপৰ ভিতৰফালে ৰখা পিষ্টলটো এবাৰ স্পৰ্শ কৰি আদিত্যই দুৱাৰখন খুলি ভিতৰ সোমাই পুনৰ লগে লগে বন্ধ কৰিলে।

কোটৰ জেপৰপৰা পিষ্টলটো উলিয়াই টেবুলৰ ড্ৰয়াৰত থৈ কোটটো খুলি ৰাৰড্ৰবত থ’বলৈ আগবাঢ়িল।

হঠাৎ পিছফালে এটা শব্দ হ’ল। আদিত্যই পিছলৈ ঘূৰি চাই দেখে যে এটাচ্‌ড বাথৰুমৰ দুৱাৰখন খুলি ওলাই আহিছে চুটি-চাপৰ ‘হুপ্পু’ চেহেৰাৰ এজন মানুহ (টোম্বা)। টোম্বাৰ হাতত এখন দীঘল ছুৰী। অৰাক হৈ আদিত্যই টোম্বালৈ চালে। টোম্বাৰ মুখত এক হিংস্ৰ-বিভৎস হাঁহি ফুটি উঠিল। আদিত্যৰ হাতত মাত্ৰ কোটটো।

বিচিত্ৰ ভংগীৰে ছুৰীখন ধৰি টোম্বা এখোজ এখোজকৈ আগুৱাই আহিল আদিত্যৰ ফালে। আদিত্য পিছুৱাই থাকিল। টোম্বাই ছুৰীখন ওপৰলৈ তুলিলে আক্ৰমণৰ ভংগীত।

দ্বিতীয়বাৰ কিবা ক’বলৈ টোম্বাই মুখ মেলাই তেই আদিত্যই বিজুলীৰ দৰে চকুৰ পচাৰতে কোটটোৰে তাৰ মুখখন ঢাকি

এটা 'আপাৰ কাৰ্ট ৰো' মাৰিলে সজোৰে। টোম্বাৰ দৰে হুপ্ত-পুপ্ত মানুহটোও সেই ঘোচাত ছুখোজ হুঁহকি গ'ল। ঘোচা খাই টোম্বাই মুখৰপৰা কোটটো আঁতৰাবলৈ চেষ্টা কৰোঁতেই আদিত্যই প্ৰচণ্ড জাঁপ এটা মাৰি ছয়োখন ভৰিৰে শূন্যতে টোম্বাৰ পেটত সজোৰে আঘাত হানিলে। টোম্বা ছিটিকি গৈ বাথৰুমৰ ছুৱাৰৰ ওপৰত পৰিল। ছুৱাৰখন সশব্দে খুলি যোৱাত টোম্বাই নিজৰ দেহৰ ভাৰসাম্য ৰাখিব নোৱাৰি বাথৰুমৰ ভিতৰৰ বাথটাবটোত গৈ সোমাই পৰিল। হাতৰ ছুৰীখন গৈ ক'ৰবাত ছিটিকি পৰিল। আদিত্য পুনৰ লৰি গ'ল টোম্বাৰ ওচৰলৈ। টোম্বা পৰি যোৱাত বাথটাবৰ এচুকত মূৰটোৱে সজোৰে আঘাত কৰাত ভীষণ দুখ পাইছিল। মূৰটো আচন্দ্ৰাই কৰাত পৰাৰপৰা উঠিবলৈকো চেষ্টা কৰিব নোৱাৰিলে। আদিত্যই পুনৰ তাক চোলাৰ কলাৰত ধৰি টানি তুলি নাকে-মুখে সমান হৈ যোৱাকৈ এটা ঘোচা মাৰিলে। সেই ঘোচাত টোম্বাৰ নাক ভাগি তেজ ওলাবলৈ ধৰিলে।

আদিত্যই পুনৰ এটা ঘোচা মাৰিলে টোম্বাৰ পেটত।

টোম্বাই আৰ্তনাদ কৰি সামান্য কুঁজা হ'ল।

: ক তোক কোনে পঠাইছিল? —আদিত্যই চিঞৰি উঠিল।

টোম্বাই উত্তৰ নিদিলে।

আদিত্যই পুনৰ আক্ৰমণ কৰিব খোজোঁতেই টোম্বাই ততালিকে কিবা এটা উলিয়াই মুখত ভৰাই গিলি থ'লে। আদিত্য বৈ গ'ল। টোম্বা লগে লগে মজিয়াত বাগৰি পৰিল। এটা দীঘল হুমুনিয়াহ এৰি আদিত্যই টোম্বাৰ বক্তাক্ত মুখখনলৈ চাই থাকি ধীৰে ধীৰে ফোনটোৰ ওচৰলৈ আগুৱাই গ'ল।

□□ : শেষ নিশা বিক্ৰমৰপৰা কিছু সংবাদ পোৱা গৈছে। —মিক্সাৰ পাইপত এটা দীঘলীয়া টান দি কমিচনাৰ ডঃ ৰঞ্জিত গগৈয়ে আদিত্যক উদ্দেশ্য ক'লে।

: সংবাদ আহিছে চাৰ? —আদিত্যই উৎকণ্ঠাৰে সুধিলে।

: ওঁ। চাইফাৰ কমলৈ যোৱা। তাতে আছে।

চাইফাৰ এচিষ্টেণ্টজনে আদিত্যলৈ চাই হাঁহি এটা মাৰি ক'লে— বিক্ৰমৰ সংবাদ?

আদিত্যই মূৰ দুপিয়ালে।

এখন দীঘল কাগজ উলিয়াই চাইফাৰ এচিষ্টেণ্টজনে আদিত্যলৈ আগবঢ়াই দিলে। চকী এখনত বহি আদিত্যই কাগজখনৰ ওপৰত চকু ফুৰালে। পঢ়ি শেষ কৰি আদিত্যই কাগজখন হাতত লৈ পুনৰ কমিচনাৰ ডঃ গগৈৰ কোঠাত সোমাল।

: পঢ়িলা? —ডঃ গগৈয়ে সুধিলে।

: পঢ়িলোঁ চাৰ।

: এতিয়া তোমাৰ প্ৰগ্ৰেম তৈয়াৰ কৰি অপাৰেচনত নামা। এই অপাৰেচন শীঘ্ৰে সমাধা কৰা। কাৰণ বিক্ৰমৰ পঠোৱা বাৰ্তাৰপৰা বুজা গৈছে যে এক ভয়ানক কাণ্ড অসমৰ বিদেশী বিতাৰণ আন্দোলন আৰম্ভ হোৱাৰপৰাই চলি আছে।

: মই আপোনাৰপৰা চাৰ মাত্ৰ এসপ্তাহ সময় বিচাৰিছোঁ।

এই এসপ্তাহৰ ভিতৰতেই এই অপাৰেচন অন্ত পৰিব।

: ধন্যবাদ। চৰকাৰী পুলিছে কিবা কৰাৰ আগতেই আমাৰ সন্মুখি কিবা কৰি দেখুৱাব পাৰিলেহে গোৰবৰ কথা হ'ব।

: পুলিচতকৈ আমি আগতেই জয়ী হ'ম চাৰ। যদিও মই ডি. এচ. পি নিৰঞ্জন চৌধুৰীৰ সহায়-সহযোগ বিচাৰিছোঁ, আমাৰ কৰ্মপদ্ধতি কিন্তু মই গোপনেই ৰাখিছোঁ চাৰ।

সাত

নিশাৰ ঘন কুঁৱলি ফালি ট্ৰাকখন ঘন্টাত ৪০-৫০ কিলো-মিটাৰ বেগেৰে আগবাঢ়ি আহি আছে উজনিৰ ফালৰপৰা। পথ সম্পূৰ্ণ মুকলি যদিও ঘন কুঁৱলিৰ বাবে গাড়ীখনৰ গতিবেগ বঢ়াব পৰা নাছিল। তদুপৰি মাজে মাজে বিপৰীত ফালৰপৰা অহা গাড়ীৰ হে'ডলাইটৰ পোহৰেও ড্ৰাইভাৰক ব্যাঘাত জন্মাইছিল।

এখন দীঘল দলং পাৰ হৈ এটা কেঁকুৰি ঘূৰিব খোজোঁতেই হঠাৎ সমুখত 'পথবন্ধ' বুলি লিখা চাইনব'ৰ্ডখন দেখি ড্ৰাইভাৰে ব্ৰেক মাৰি গাড়ীখন বথালে। ড্ৰাইভাৰৰ পিছফালৰ চিটত বহি অহা লোক দুজনৰ টোপনিত ব্যাঘাত জন্মিল। গাড়ীখন ৰোৱা দেখি সমুখলৈ চালে সন্দেহেৰে। এনেতে বাটৰ দাঁতিৰ গছৰ আঁৰত লুকাই থকা এদল সশস্ত্ৰ পুলিচ ওলাই আহিল।

: এইবোৰ কি? কি হ'ল আকৌ? —এজনে সভয়ে সুধিলে।

: কি হ'ব? বাপেৰহঁতক দেখা নাই? —ড্ৰাইভাৰে বিবক্তিবে ক'লে।

এজন পুলিচ অফিচাৰে হাতৰ টৰ্চটোৰে গাড়ীৰ দুৱাৰৰ ওচৰত থিয় হৈ ড্ৰাইভাৰৰ মুখত পোহৰ পেলালে। তীব্ৰ পোহৰ সহ কৰিব নোৱাৰি ড্ৰাইভাৰে মুখখন এখন হাতেৰে ঢাকি ধৰিলে।

: ক্যা হুৱা ভাইচাৰ? —ড্ৰাইভাৰৰ পিছৰ চিটত বহি অহা এজনে সুধিলে।

: কোন অ' সেইটো? নাম। —পুলিচ অফিচাৰজনে হুংকাৰ দিলে।

গাড়ীত থকা আটাইকেইজন নামিল। মুঠ সাতজন।

: কি আছে গাড়ীত? —পুলিচ অফিচাৰজনে পুনৰ সুধিলে।

: বেত আছে চাব, পাৰ্মিট ভী আছে। —এজনে জেপৰ-পৰা কাগজ এসোপা উলিয়াই পুলিচ অফিচাৰজনক দেখুৱাব খোজাত পুলিচ অফিচাৰজনে ধমক দি ক'লে— ৰাখ তোৰ পাৰ্মিট। আমি তহঁতৰ মাল চেক কৰিম।

: কিন্তু চাব ইমান ৰাতি... বেতৰ বান্ধ খুলি...

: খোল, চব বান্ধ খোল, গাড়ী খালি কৰ। ৰাতি-দিনৰ কথা নাই। —পুলিচ অফিচাৰজনে কৈ চিপাহী এজনলৈ চাই নিৰ্দেশ দিলে— টংক, এই ৰচিবোৰ কাটা। দেৰি নকৰিবা।

ইতিমধ্যে আৰু দুখন ট্ৰাক পাৰ হৈ গ'ল। পুলিছে নৰখালে। সেই ট্ৰাকৰ ড্ৰাইভাৰে হঠাৎ বাটত ইমান পুলিচ দেখি উৎসুক-তাৰে ৰখাবলৈ চেষ্টা কৰাত পুলিচে ইংগিতেৰে গৈ থাকিবলৈ নিৰ্দেশ দিলে।

: চাব, আমাক অযথা কষ্ট নিদিব। এয়া লওক.....।

—ড্ৰাইভাৰে এশটকীয়া নোট দুখনমান পুলিচ অফিচাৰৰ হাতত গুজি দিবলৈ চেষ্টা কৰিলে।

লগে লগে পুলিচ অফিচাৰৰ পূৰ্ণহতীয়া চৰ এটা ড্ৰাইভাৰৰ গালত পৰিল। ড্ৰাইভাৰ ঠাণ্ডা হৈ গ'ল। বাকীকেইজনেও সেমেনা

সেমেনি কৰি য'তে আছিল ত'তে থিয় হৈ ব'ল।

কোনোবা এজন আহি পুলিচ অফিচাৰজনৰ কাষত থিয় হৈ ব'ল। পুলিচ অফিচাৰে আগন্তুকলৈ চাই ক'লে— আপোনা-
নাক অশেষ ধন্যবাদ মিঃ...

ঃ মোৰ নাম 'ডাবল এ'— এজেন্ট আদিত্য। আপোনা-
লোকে বেতখিনি নমাই তাৰ মাজত লুকুৱাই অনা বন্দুকবোৰ জব্দ
কৰক। মই যাওঁ। হয়তো ইতিমধ্যে আপোনালোকৰ ডি. এচ. পি
আহি পাবহি।

পুলিচ অফিচাৰজনে কৰমৰ্দন কৰিবলৈ সোঁহাতখন আদি-
ত্যৰ ফালে আগবঢ়াই দিলে। আদিত্যই কৰমৰ্দন কৰি নিজৰ
গাড়ীত গৈ উঠিল।

পুলিচ বাহিনীয়ে ট্ৰাকখনৰপৰা লৰালৰিকৈ বেতৰ মুঠি-
বোৰ নমালে। বেতৰ তলত ডেৰশমান বন্দুক ওলাই পৰিল।

কাৰখন পাৰ্ক কৰি ছুৱাৰখন খুলি আদিত্য লাহেকৈ
নামিল। তেতিয়া সন্ধ্যা সাত বাজিছে। চাৰিওফালে এবাৰ
চাই কিবাকিবি বজাৰ কৰিবলৈ আদিত্য 'চুপাৰ মাৰ্কেট'ৰ ফালে
অগ্ৰসৰ হ'ল। কিছুদূৰ আগুৱাই গৈ আদিত্য হঠাৎ বৈ গ'ল।
বিপদৰ গোলমাল পালে। পিছলৈ ঘূৰি চাই দেখে আটল চেহেৰাৰ
দীৰ্ঘকায় যুবক দুজন আদিত্যৰ পিছে পিছেই আহি আছে।
আদিত্য বৈ যোৱাৰ লগে লগে যুবক দুজনো বৈ গ'ল। যুবক
দুজনে যে আদিত্যক অনুসৰণ কৰিছে সেই কথা আদিত্যৰ
বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল।

আদিত্যই আগতকৈ বেগেৰে খোজ দিলে। 'চুপাৰ মাৰ্কে-
ট'ৰ' প্ৰথম গেটখনেৰে সোমাই লিফ্টত উঠি আদিত্যই তৃতীয়

মহলাত ভৰি দিলে। কেইখনমান দোকান চেৰাই গৈ আদিত্য
কাপোৰৰ দোকান এখনত সোমাল। ক্ষণেক পিছতে অনুসৰণ-
কাৰী যুবক দুজনো গৈ তাত সোমাই আদিত্যৰ দুকাষত দুয়োজন
থিয় হৈ ব'ল। আদিত্যই যুবক দুজনৰ প্ৰতি সমূলি আগ্ৰহ
নেদেখুৱাই নিজৰ যাবতীয় বস্তু কিনি ধীৰে ধীৰে তাৰপৰা ওলাই
আহিল।

আদিত্য দুশ্চিন্তাত পৰিল। যুবক দুজনে যিকোনো মুহূৰ্ততে
ভিৰৰ সুযোগ লৈ আদিত্যলৈ গুলি চলাব পাৰে নাইবা আন
কিবা প্ৰকাৰে আক্ৰমণ কৰিব পাৰে। মানুহৰ আঁৰ লৈ লৈ
আদিত্য দোকান দুশাৰীৰ মাজৰ পেচেজটোৰে আগুৱাই গৈ
থাকিল। এবাৰ আদিত্যই পিছলৈ চালে। যুবক দুজনেই আদি-
ত্যক চকুৰ আঁৰ হ'বলৈ নিদি সমান বেগেৰে আগবাঢ়ি আহি
আছে। আদিত্যৰ খোজৰ বেগ আগতকৈ দ্ৰুত হ'ল। প্ৰায়
লৰি যোৱাৰ দৰেই যাবলৈ ধৰিলে।

হঠাৎ সমুখৰ ফালৰপৰা অহা কাৰোবাৰ লগত খুন্দাখাই
আদিত্য থতমত খাই বৈ গ'ল। সমুখলৈ মূৰ তুলি চাই দেখে
যে পুৱালী— ডি. এচ. পি নিৰঞ্জন চৌধুৰীৰ ভনীয়েক। আদিত্যই
ক্ষমা খুজিবলৈ কিবা এটা উচ্চাৰণ কৰোঁতেই পুৱালীয়ে হাঁহি
মাৰি ক'লে— বাপুৰে বাপ, যিটো জোৰত খুন্দা মাৰিলে!
পিছলৈনো কি চাই চাই আহিছিল?

আদিত্যই যেন এটা স্বস্তিৰ নিশ্বাস এৰিলে। পিছলৈ চাই
দেখে যে যুবক দুজনো বৈ আছে এঠাইত।

ঃ বজাৰ কৰিবলৈ আহিলা? —আদিত্যই সুধিলে।

পুৱালীয়ে মূৰ তুলিয়াই ক'লে— দাদাও আহিছে।

ঃ ক'ত আছে তেখেত? —আগ্ৰহেৰে সুধিলে আদিত্যই।

ঃ সিফালৰ দোকান এখনত সোমাইছে। আপুনি?

: অলপ কিবাকিবি ল'লে।। তুমি কি ল'বা?

: উল হাউচলৈ যাওঁ। আহকচোন উলৰ বং এটা পচন্দ কৰি দিব। —পূবালীয়ে আদিত্যৰ উত্তৰলৈ বাট নাচাই আগবাঢ়িল।

আদিত্যও পিছে পিছে গ'ল।

আঁতৰত বৈ থকা যুবক ছুজনৰ মুখত যেন বিৰক্তির চিন ফুটি উঠিল।

ক্ষণ্তক পিছতে পূবালীৰ ককায়েক ডি.এচ.পি চৌধুৰীও দোকানখনলৈ সোমাই আহিল।

: আৰে, আপুনি? —নিৰঞ্জন চৌধুৰীয়ে পূবালীৰ লগত আদিত্যক দেখি আচৰিত হৈ মাত লগালে।

: ময়ো আহিছিলোঁ। এইফালে, পূবালীক দেখি...

: কওকচোন খবৰ? এনেয়ে বজাৰ কৰিবলৈ নে আন কিবা? —আদিত্যৰ কথা শেষ হোৱাৰ পূৰ্বেই চৌধুৰীয়ে শুধিলে।

: নাই, নাই। বজাৰ কৰিবলৈহে আহিছিলোঁ।

আদিত্যই সমুখলৈ চালে। যুবক ছুজনক এইবাৰ দেখা নাপালে। বোধহয় আঁতৰি গৈছে।

পূবালীৰ উল কিনা শেষ হোৱাত তিনিও দোকানখনৰপৰা ওলাই আহিল। চুপাৰ মাৰ্কেটৰ ওপৰ মহলাৰপৰা নামি তলত ভৰি দিয়াৰ লগে লগে আদিত্যৰ চকু এঠাইত স্থিৰ হ'ল। এখন দোকানৰপৰা এজনী ছোৱালী ওলাই অহা দেখা পালে আদিত্যই। জাভেদ খানৰ জেপত পোৱা ছবিৰ প্ৰতিকৃতিৰ লগত ছোৱালীজনীৰ মুখৰ ছবু মিল আছে। সেইজনী ছোৱালী হ'বই লাগিব।

: আহক। কি চাইছে? —ডি.এচ.পি চৌধুৰীৰ মাতত আদিত্যৰ সন্নিৱেশ ঘূৰি আহিল।

: আপোনালোক এতিয়া কেনি আগবাঢ়িব? —আদিত্যই ছোৱালীজনীলৈ পুনৰ এবাৰ চাই শুধিলে।

: ঘৰলৈ। —চৌধুৰীয়ে ক'লে।

: মোৰ আৰু অলপ সৰু-সুৰা বজাৰ আছে। আপোনালোক...

: তেন্তে আপোনাৰ বজাৰ হ'লেই আমাৰ ঘৰলৈ যাব। —চৌধুৰীয়ে ক'লে।

: হ'ব বাৰু।

: আহিব নিশ্চয়। —পূবালীয়ে মাত লগালে।

আদিত্যই হাঁহিৰে সঁহাৰি জনাই সেই ঠাইৰপৰা দ্ৰুত বেগেৰে আঁতৰ হ'ল।

ইতিমধ্যে ছোৱালীজনী কিছুদূৰ আগুৱাই গৈ এখন টেক্সিত উঠিল। টেক্সিখন আগবঢ়াৰ লগে লগে আদিত্য লৰালৰিকৈ নিজৰ গাড়ীৰ ওচৰলৈ উভতি আহি গাড়ীত উঠিল। আদিত্যৰ গাড়ী আগবাঢ়িল টেক্সিখনক অনুসৰণ কৰি। এটা নিৰ্দিষ্ট ব্যবধানত আদিত্যই টেক্সিখন অনুসৰণ কৰি গৈ থাকিল।

চহৰ অতিক্ৰম কৰি কিছুদূৰ আগবাঢ়ি যোৱাৰ পিছতে টেক্সিখন মূল পথৰপৰা ফালৰি কাটি এটা শাখাপথেৰে সোমাই এটা প্ৰকাণ্ড দালানৰ সমুখত ব'ল। আদিত্য সেই শাখাপথেৰে নামি নগৈ মূল পথেত গাড়ী বখাই নিৰীক্ষণ কৰিলে। ছোৱালীজনী গাড়ীৰপৰা নামি টেক্সি ড্ৰাইভাৰক ভাড়া দি গেটখন খুলি দালানটোলৈ আগবাঢ়িল।

আদিত্যই এটা চিগাৰেট জ্বলাই ল'লে। টেক্সিখন পুনৰ উভতি আহি আদিত্যৰ কাষেদিয়েই পাৰ হৈ গ'ল।

ইমানদিনে বিচাৰি ফুৰা ছোৱালীজনী তেন্তে ইয়াতে থাকে। জাভেদ খানৰ সৈতে ছোৱালীজনীৰ নিশ্চয় কিবা সম্পৰ্ক থাকিব লাগিব। ছোৱালীজনীৰপৰাই আদিত্যই অন্ততঃ কিছু খবৰ জাভেদ

খানৰ বিষয়ে জানিব পাৰিব। হঠাৎ যে এনেদৰে ছোৱালীজনীক দেখা পাব আদিত্যই ভাবিবই পৰা নাছিল।

: হেণ্ড্ আপ। —হঠাৎ পিছফালৰপৰা অহা কাৰোবাৰ কণ্ঠস্বৰত আদিত্য উচপখাই উঠিল।

পিঠিত পিষ্টলৰ নলেৰে খোচা আদিত্যই অনুভৱ কৰিলে।

: লৰচৰ কৰিলেই গুলি পিঠিয়েদি সোমাই বুকুৱেদি পাৰ হৈ যাব। —পিছফালৰপৰা পুনৰ আদেশ আহিল।

আদিত্যই এইবাৰ যেন কিবা বুজি পালে। হাঁহি এটা মাৰি লগে লগে পিছলৈ ঘূৰি চালে।

: নুঘুৰিবা, গুলীয়াই দিম।

: তুমি ভাল ভয় খুৱালা বিক্ৰম। —হাঁহি হাঁহি আদিত্যই ক'লে।

: কিন্তু তুমি কেনেকৈ গম পাল। বন্ধু? —বিক্ৰমে হাঁহি এটা মাৰি পিষ্টলটো কোটৰ জেপত ভৰাই ক'লে।

: হাজাৰজন মানুহৰ চিঞৰৰ মাজতো তুমি যদি মাত পৰিবৰ্তন কৰা, তথাপিতো মই তোমাক চিনি পাম। কিন্তু হঠাৎ তুমি মোৰ গাড়ীৰ ভিতৰত কেনেকৈ আবিৰ্ভাব হ'ল? —আদিত্যই সুধিলে।

: আগতে ইয়াৰপৰা গাড়ী আঁতৰ কৰা বন্ধু, বাটত কথা হ'ম। —বিক্ৰমৰ কথাৰ লগে লগে আদিত্যই গাড়ী ষ্টাৰ্ট দিলে আৰু মুহূৰ্ততে তাৰপৰা আঁতৰ হ'ল।

: মই তিনিচুকীয়াৰপৰা ট্ৰেনেৰে আহিলোঁ। ষ্টেচনৰপৰা টাউনৰ মাজেৰে আহোঁতে হঠাৎ তোমাৰ গাড়ীখন চকুত পৰিল। ইফালে-সিফালে বিচাৰি তোমাক নাপাই অলপ ধেমালি কৰোঁ। বুলিয়েই পিছৰ চিটত উঠি লুকাই আছিলোঁ। —বিক্ৰমে হাঁহি মাৰি ক'লে।

: টাউনলৈ আহি হঠাৎ সেই ছোৱালীজনীক দেখা পাই মই সকলো পাহৰিয়ে পেলাইছিলোঁ। এনে অপ্রত্যাশিতভাৱে যে ছোৱালীজনীক দেখা পাম মই ভাবিবই পৰা নাছিলোঁ। বাৰু এইবোৰ কথা পিছতো আলোচনা কৰিম। কিন্তু তুমি তিনিচুকীয়াৰপৰা হঠাৎ কিয় গুচি আহিলা?

: তাত মই মোৰ কাম শেষ কৰিলোঁ। 'আচাম স্প্ৰিং এণ্ড প্ৰেচিং ৱৰ্কচ' নামৰ তাত যিটো ইণ্ডাষ্ট্ৰি আছে, তাতে আগুৰ-গ্ৰাউণ্ড মহলাত গোপনে বন্দুক তৈয়াৰ হৈ আছে আজি কেইবাবছৰো ধৰি।

: তুমি কেনেকৈ আবিষ্কাৰ কৰিলা?

: সেইবোৰ বহুত কথা, পিছত ক'ম। তাত গৈ মই নিজকে উগ্ৰপন্থীৰ নেতা বুলি চিনাকি দিলোঁ। 'ত্ৰিপুৰা জাতীয় যুবদল' নামৰ উগ্ৰপন্থী দলটোৰ নেতা বিক্ৰম ব্ৰহ্ম বুলি নিজকে চিনাকি দিলোঁ। সিহঁতে মোক বিশ্বাস কৰিলে। ডেৰশ বন্দুক শীঘ্ৰেই আবশ্যক বুলি কোৱাত বেত অনা ট্ৰাক এখনেৰে গুৱাহাটীলৈ পঠোৱা হ'ল। আদৰাটতে তো তোমালোকে ধৰা পেলা-লাই। —এইবুলি বিক্ৰমে সশব্দে হাঁহিবলৈ ধৰিলে।

: তাৰপিছত?

: তাৰপিছত সিহঁতে মোক সন্দেহ কৰা যেন অনুমান হোৱাত মই তাৰপৰা গুচি আহিলোঁ।

: ঠিক আছে, আমাৰ নাটক তেন্তে শীঘ্ৰেই শেষ কৰা উচিত। —আদিত্যই ক'লে।

আঠ

: নমস্কাৰ, মোৰ নাম আদুল আজিজ। মই আপোনাকে বিচাৰি আহিছোঁ। সুদূৰ লক্ষ্ণৌৰপৰা। —যুবকে বিনয়েৰে যুবতীক ক'লে।

যুবতীয়ে তীক্ষ্ণ দৃষ্টিৰে যুবকলৈ চালে। সুদেহী, মুগাবৰণীয়া চুলি, পিতল বৰণীয়া চকু দুটিৰে প্ৰায় ছফুট ওখ যুবকৰ চেহেৰা সঁচাকৈয়ে আকৰ্ষণীয়।

: আহক ভিতৰলৈ। —যুবতীয়ে ক'লে।

যুবকে যুবতীক অনুসৰণ কৰি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল।

যুবতীৰ বয়স আনুমানিক ২৩-২৪ হ'ব। শুভ্ৰবৰ্ণা, কুশাংগী। হংসগ্ৰীবা যুবতী যেন মোগল ৰাজপৰিয়ালৰ চাহজাদী। পিঙ্কনত চলোৱাৰ-কুৰ্তা। খোজত পছম ফুলে।

এটা বৃহদাকাৰ কোঠাৰ ভিতৰত যুবতীয়ে যুবকক বহিবলৈ দিলে। যুবকে চাৰিওফালে এবাৰ চকু ফুৰাই চাই বহিল। কোঠাৰ

মজিয়াত দামী কাৰ্পেট, বেৰত বৃহৎ বৃহৎ অইল পেইন্টিং কেইখনমান। কোঠাৰ একাষত ওপৰমহলালৈ যাব পৰা চিৰি। চিৰিৰ কাষতে কিবা ধাতুৰে নিৰ্মিত প্ৰায় একমিটাৰমান ওখ এগৰাকী নাৰীৰ মূৰ্তি। তাৰ কাষতে এটা প্ৰকাণ্ড একুয়াৰিয়াম। টাইগাৰ বাৰ্ভ, লায়াৰ টেল আদি বিবিধ ৰঙীন মাছবোৰে খেলা কৰি ফুৰিছে একুয়াৰিয়ামৰ ভিতৰত। যুবতী গৈ একুয়াৰিয়ামটোৰ ওচৰতে থিয় হ'ল আৰু সাঁতুৰি-নাহুৰি ঘূৰি ফুৰা মাছবোৰৰ ওপৰত দৃষ্টি ৰাখি আগন্তুক আদুল আজিজক উদ্দেশ্য ক'লে— আপুনি অহাৰ কাৰণ এতিয়া ব্যাখ্যা কৰক।

: মই জাভেদ খানৰ অন্তৰংগ বন্ধু.....।

: জাভেদ খান? —আদুল আজিজৰ কথা শেষ নোহওঁতেই যুবতীয়ে অবাক দৃষ্টিৰে আদুল আজিজলৈ চালে।

: হয়। জাভেদ খানেই কৈছিল আপোনাৰ কথা।

: কি কৈছিল মোৰ কথা? —যুবতী আগুৱাই আহিল।

: অসমলৈ যদি কেতিয়াবা আহোঁ, তেতিয়া আপোনাক লগ ধৰিলেই তেওঁ ক'ত থাকে, কি কৰে সবিশেষ জানিব পাৰিম।

যুবতীয়ে অবিশ্বাসৰ দৃষ্টিৰে আদুল আজিজলৈ চালে।

: জাভেদ খান আপোনাৰ বন্ধু আছিল? —প্ৰশ্ন কৰিলে যুবতীয়ে।

: হয়। —অতিশয় ধীৰ কণ্ঠেৰে ক'লে আদুল আজিজ।

: জাভেদ খানৰ বিষয়ে কি জানে আপুনি?

: মানে? —আদুল আজিজ যেন আচৰিত হ'ল।

: জাভেদ খান এজন ভয়ানক লোক আছিল। এটা কুখ্যাত দলৰ লগত তেওঁৰ সংযোগ আছিল আৰু গোপনে অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ সৰবৰাহ কৰিছিল দেশৰ বিভিন্ন উগ্ৰপন্থী দলবোৰক। অলপতে তেওঁ এনে এটি অভিযানত তুৰ্ঘটনাত পৰি নিহত হয়।

: এয়া আপুনি কি কৈছে? —অবাক বিষয়েৰে যুবতীলৈ চালে আক্ৰুল আজিজে।

: আপুনি যে জাভেদ খানৰ দলৰ মানুহ হয় মই কেনেকৈ বিশ্বাস কৰিম?

: নাই, নাই, জাভেদৰ লগত মোৰ তেনে কোনো সম্পৰ্ক নাই। মই তেওঁক এজন ভাল মানুহ বুলিয়েই জানিছিলোঁ। আপোনাৰ অধীনত তেওঁ কাম কৰে বুলি তেওঁ মোলৈ লিখিছিল।

: তেওঁক মোৰ ফাৰ্মত নিযুক্তি দিয়া হৈছিল; কিন্তু তেওঁ মোৰ ফাৰ্মত কাম কৰাৰ উপৰিও এনে অপৰাধমূলক কামত যুক্ত আছিল।

যুবতীৰ কথা শুনি আক্ৰুল আজিজ শিল পৰা কপোৰ দৰে বহি ব'ল।

: তেওঁ মোৰ কথা আৰু কিবা লিখিছিল? —হঠাৎ যুবতীয়ে প্ৰশ্ন কৰিলে।

: বিশেষ একো লিখা নাছিল। আপোনাৰ পৰিচয়সহ এই ফটোখন জাভেদে মোলৈ পঠাইছিল। —আক্ৰুল আজিজে জেপৰপৰা এখন ফটো উলিয়াই যুবতীক দেখুৱালে।

যুবতীয়ে থাপমাৰি নিয়াদি আক্ৰুল আজিজৰ হাতৰপৰা ফটোখন কাঢ়ি নি চাই আচৰিত হোৱাৰ দৰে ক'লে— জাভেদে মোৰ এই ফটোখন পালে ক'ত?

: মই কেনেকৈ ক'ম? —আক্ৰুল আজিজে পিন্ধি থকা ফৰিদ্দপুৰী কুৰ্তাৰ জেপৰপৰা টেমা এটা উলিয়াই খুলিলে আৰু তাৰপৰা পাণ এখন উলিয়াই মুখত ভৰালে।

যুবতীয়ে কিবা ক'বলৈ মুখ মেলোঁতেই ওপৰ মহলাৰপৰা কোনোবা এজন চিৰি বগাই নামি অহা দেখি মনে মনে থাকিল। মানুহজন আহি যুবতীৰ কাষত থিয় হৈ কিবা কাগজ এখন দেখুৱালে।

যুবতীয়ে কাগজখন পঢ়ি চাই মানুহজনক কিবা নিৰ্দেশ দিলে। মানুহজন আঁতৰি গ'ল। মানুহজন যে যুবতীৰ কৰ্মচাৰী আক্ৰুল আজিজে বুজি পালে।

: জাভেদখানৰ মৃত্যু সংবাদ শুনি আপোনাৰ দুখ লগা নাই? —যুবতীয়ে তাচ্ছিল্যেৰে শুধিলে।

: দুখ নিশ্চয় লাগিছে; কিন্তু মোৰ দুখ আপোনাতকৈ কোনো গুণে বেছি হ'ব নোৱাৰে। —আক্ৰুল আজিজে হাঁহি এটা মাৰি ক'লে।

: হোৱাট ননচেন্স! জাভেদৰ মৃত্যুত মোৰ দুখ লগাৰ কাৰণ কি?

: তেন্তে আপোনাক নিৰ্দয়া বুলিয়ে ক'ব লাগিব।

যুবতীৰ মুখৰ বৰণ লগে লগে সলনি গৈ গ'ল। শুক হৈ ব'ল ক্ষন্তেক সময়।

: মই যাওঁ তেন্তে। অসময়ত আপোনাক আমনি কৰিব লগা হোৱাত দুখিত। জাভেদ খান মানে মোৰ বন্ধুৰ বিষয়ে নিশ্চয় থানাত খবৰ কৰিলেই বেছি কথা জানিব পাৰিম।

: শুনক! —হঠাৎ মাত লগালে যুবতীয়ে।

আক্ৰুল আজিজে প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টিৰে যুবতীলৈ চালে।

: জাভেদে নিশ্চয় তেওঁ আৰু মোৰ বিষয়ে সকলো কথাই খোলাখুলিকৈ লিখিছিল। আচলতে পুলিচৰ জেৰা আৰু হাঙ্গামাৰ ভয়তে মই আপোনাক ফাঁকি দিছিলোঁ। ভুল বুজিব। আপুনি জাভেদৰ বন্ধু যেতিয়া মোৰো বন্ধু আৰু এতিয়া আপুনি মোৰ অতিথি। আপুনি যিকোনোদিন অসমত থাকে মোৰ এই ঘৰতে থাকিব পাৰিব।

: মই ইতিমধ্যে আহি 'হোটেল হিমালয়'ত উঠিছোঁ। আপোনাৰ অনুৰোধৰ বাবে অশেষ ধন্যবাদ। কিন্তু মই ইয়াত নাথাকোঁ,

বেয়া নাপাব। মোৰ ব্যক্তিগত কিছুমান অসুবিধা আছে।

: যিকেইদিন থাকে আপুনি মোৰ ইয়ালৈ আহি থাকিব।
তিনিচুকীয়া আৰু ইয়াত আমাৰ কেইখনমান ফাৰ্ম আছে। এই
সকলোবোৰ তদাৰক কৰিছিল দেউতাই। কিন্তু দেউতা ঢুকুৱাৰ
পিছত এই সকলোবোৰ পৰিচালনাৰ দায়িত্ব মোৰ ওপৰতে পৰে।
অকলে এইবোৰ চলোৱা বৰ কঠিন কাম। সময় অকণো নাপাওঁ।
প্ৰতি মুহূৰ্ততে ব্যস্ত থাকিব লগা হয়। যদি আপোনাৰ অসুবিধা
নহয় কালিলৈ নিশাৰ আহাৰ আপুনি ইয়াতে গ্ৰহণ কৰিবহি।

: নিশ্চয় আহিম।

: ধন্যবাদ। কিন্তু আপোনাৰ নামটো কি বুলি কৈছিল?

: মোৰ নাম আদুল আজিজ। আপোনাৰ...?

: আৰজু পাৰবীন।

: ধন্যবাদ। মই আহোঁ তেন্তে। —আদুল আজিজে বিদায়
লৈ ওলাই গ'ল।

যুবতী আৰজু পাৰবীনে বেৰ এখনত থকা এটা চুইচ টিপিলে।
ক্ষণেক পিছতে এজন মানুহ ওপৰৰপৰা নামি আহিল।

: এইমাত্ৰ ওলাই যোৱা মানুহজনক অনুসৰণ কৰা আৰু
মোক সকলো খবৰ বিতংকৈ জনাবাহি।

মানুহজন ওলাই গ'ল ততালিকে।

আৰজু পাৰবীন লগে লগে ওপৰ মহলালৈ গৈ এটা কোঠাত
সোমাল। কোঠাৰ ভিতৰত থকা ফোনটোৰ ওচৰলৈ গৈ ৰিচি-
ভাৰটো তুলি লৈ ডায়েলত নম্বৰ ঘূৰালে— ৭, ০, ২, ৫।

: ওড ইভিনিং চাৰ। মই আৰজুৱে কৈছোঁ।

: কোৱা, কি সংবাদ? —আন মূৰৰপৰা সুধিলে।

: এইমাত্ৰ মোৰ ওচৰলৈ এজন মানুহ আহিছিল চাৰ।

মানুহজনে নিজৰ চিনাকী জাভেদ খানৰ বন্ধু বুলি কৈছে। লক্ষ্মীৰ-
পৰা আহিছে, নামহেনো আদুল আজিজ।

: তুমি বিশ্বাস কৰিছা?

: নাই কৰা চাৰ। মই সমূলি বিশ্বাস কৰা নাই।

: মানুহজন ক'ত এতিয়া?

: হোটেল হিমালয়ত আছে। তেওঁৰ বিষয়ে জানিবলৈ মই
হীৰক পঠাইছোঁ।

: হীৰক ভালে ভালে ঘূৰি আহিবতো? —সিমূৰৰপৰা হাঁহি
সুধিলে।

: কিয় চাৰ?

: তুমি জানো নাজানা এই বহস্য উদ্ঘাটন কৰিবলৈ শত্ৰুজয়
সন্থাৰ এজেন্ট আদিত্যও নামিছে। এজেন্ট আদিত্য — 'ডাবল এ'
আৰু আদুল আজিজো 'ডাবল এ'।

: এজেন্ট আদিত্য! —আৰজু পাৰবীনৰ মুখখন শুকাই গ'ল।

ইতিমধ্যে আদুল আজিজ আৰজু পাৰবীনৰ ওচৰৰপৰা
বিদায় লৈ বাহিৰ ওলাই ঘৰটোৰপৰা কিছু আঁতৰৰ আলিৰ দাঁতিৰ
গছ এজোপাৰ আঁৰত গৈ থিয় হৈ ব'ল। ক্ষণেক পিছতে এজন
মানুহ ঘৰটোৰপৰা ওলাই চাৰিওফালে সন্ধানী দৃষ্টিৰে চোৱা দেখা
পালে। আদুল আজিজে তেওঁকে দেখুৱাই খবকৈ খোজ পেলাই
আগবাঢ়িল। তাকে দেখি মানুহজনেও পিছ ল'লে।

আদুল আজিজ অলপ দূৰ গৈ হঠাৎ বৈ গ'ল। মানুহজনে
উপায় নাপাই অনামনস্কভাবে আদুল আজিজক অতিক্ৰম কৰি
আগবাঢ়ি যাবলৈ চেষ্টা কৰিলে।

: হেৰি ডাঙৰীয়া! —আদুল আজিজে হঠাৎ মাত লগালে।

: কাক, মোকে মাতিছেনে ? — মানুহজনে বৈ আদুল আজিজলৈ চাই স্মিলে।

: অকলে অকলে কথা পাতিবলৈ মোক কিবা পাগল বুলি ভাবিছে নেকি? মই আপোনাকে মাতিছোঁ ডাঙৰীয়া। — মুখত এখন পাণ ভৰাই আদুল আজিজ ক'লে।

: কওক। — মানুহজন আগুৱাই আহিল।

: এইফালেনো যায় কলৈ ডাঙৰীয়া? — হাতৰ আঙুলিৰে চুণ অলপ টেমাৰপৰা লৈ দাঁতত লগাই আদুল আজিজ পুনৰ স্মিলে।

: মই আপোনাক চিনি পোৱা নাই।

: কিন্তু মই আপোনাক চিনি পাইছোঁ। চাহজাদী চাহিবা আৰজু পাৰবীনে হ'বলা মোৰ গতিবিধি লক্ষ্য কৰিবলৈ আপোনাক পঠাইছে?

: এইবোৰ আপুনি কি কৈছে?

: গতিবিধি লক্ষ্য কৰক, মোৰ কোনো আপত্তি নাই...। — কথাখিনি শেষ নোহওঁতেই আদুল আজিজ এনেদৰে চৰ্চৰণি খাই কাহিবলৈ ধৰিলে যে মুখত ভৰি থকা বঙা পিকবোৰ ওলাই পিচকাৰীৰ দৰে মানুহজনৰ পিন্ধি থকা চাৰ্ট আৰু গালে মুখে পৰিল।

: ছিঃ, এইবোৰ কি অসভ্যালি? — মানুহজনে খঙত আঁতৰি যাব খোজা দেখি আদুল আজিজ হাত এখনত থাপ মাৰি ধৰি ক্ষমা খোজাৰ ভংগীৰে কিবা ক'ব খোজোঁতেই পুনৰ ছুটামান কাহ মৰাত মানুহজনৰ মুখখন চুফাৰীৰ টুকুৰাৰে ভৰি পৰিল।

মানুহজনে সজোৰে আদুল আজিজৰ গালত এটা চৰ বহুৱাই দিলে।

: হেৰি, অনাহকত মোক চৰটো কিয় মাৰিলে? মই যদি

আপোনাৰ মুখত এটা ঘোচা মাৰি দিওঁ? — কথাৰ লগে লগে আদুল আজিজ প্রচণ্ড জোৰেৰে এটা ঘোচা মানুহজনৰ মুখত বহুৱাই দিলে। সেইটো ঘোচাতে মানুহজনৰ দাঁত এটা ভাগি সৰি পৰিল।

মানুহজনে আৰ্তনাদ কৰি উঠিল।

: ইচ, ইচ, বৰ দুখ পালে নেকি! এইটো চাগৈ গাখীৰ খোৱা দাঁত আছিল। ডেকিষ্টৰ ওচৰত যোৱা হ'লে কষ্ট পালে-হেঁতেন। ব'ব, আৰু এটা তেনে দাঁত আছে হ'বলা, সৰাই দিওঁ। — লগে লগে আৰু এটা ঘোচা পৰিল মানুহজনৰ মুখত।

মানুহজন কোনোমতে আদুল আজিজৰ কবলৰপৰা মুক্ত হৈ ভিৰাই ধৰি লৰ মাৰিলে।

আদুল আজিজ হাঁহি এটা মাৰি আৰু এখন পাণ মুখত ভৰালে।

ন

দুৱাৰখন খুলি পূবালীয়ে আদিত্যক দেখি হাঁহি এটা মাৰি ক'লে—

ঃ আহক।

ঃ দেৰি হোৱা নাইতো মোৰ ? —আদিত্যই হাঁহি স্মিলিলে।

ঃ নাই, ঠিক সময়তে আহিছে। —পূবালীয়ে আদিত্যক ডুইং ক্ৰমত বহিবলৈ দিলে।

ঃ তোমাৰ দাদা ? —আদিত্যই পুনৰ স্মিলিলে।

ঃ দাদা এতিয়াও আহি পোৱাই নাই। পুলিচৰ চাকৰি, সময়ৰ কোনো ঠিক নাই। আপোনাক নিমন্ত্ৰণ কৰিছে, আন দিনাতকৈ সোনকালে অহা উচিত; অথচ এতিয়ালৈকে কোনো খবৰেই নাই। —পূবালীয়ে ফোভেৰে ক'লে।

ঃ আহিব সময়ত। দায়িত্বপূৰ্ণ চাকৰিবোৰ এনেকুৱাই।

ঃ আপুনি ক্ষন্তেক অকলে অকলে বহক, বেয়া নাপাব। পাক-ঘৰৰ অলপ কাম বাকী আছে……।

ঃ যোৱা, যোৱা; তুমি চিন্তা নকৰিবা। তোমাৰ দাদাও নিশ্চয় অলপ পিছতে আহি পাবহি। বাকু ফোনটো ক'ত আছে ?

ঃ ফোন কৰিব ?

ঃ ওঁ, অফিচলৈ খবৰ এটা পঠিয়াওঁ। লগতে তোমাৰ দাদানো ক'ত আছে খবৰ কৰি চাওঁ।

ঃ আহক। —পূবালীয়ে আদিত্যক আন এটা কোঠালৈ নি ফোনটো দেখুৱাই দিলে।

আদিত্য ফোন কৰাত ব্যস্ত হ'ল। পূবালী পাকঘৰলৈ গ'ল। অলপ সময়ৰ পিছতে ডি. এচ. পি নিৰঞ্জন চৌধুৰী আহি পালেহি।

ঃ মই ছুখিত মিঃ আদিত্য, আপুনি চাৰ্গে ভীষণ আমনি বোধ কৰিছে। —নিৰঞ্জন চৌধুৰীয়ে ক্ষমা খোজাৰ ভংগীৰে ক'লে।

ঃ নাই, নাই। একো আমনি বোধ কৰা নাই। পূবালীতো আছেই…… !

ঃ যোৱা দাদা, তুমি কাপোৰ সলোৱা। মই খোৱা ৰেডি কৰোঁ। আদিত্যদাৰ চাৰ্গে ভোকতে পেট শুকাল। —পূবালী সোমাই আহি ক'লে।

ঃ মোৰ ভোকত পেট শুকোৱা নাই, তোমাৰ বন্ধা বস্ত্ৰৰ গন্ধ পাইহে মোৰ পেটে হুলস্থূল লগাইছে।

ইতিমধ্যে পূবালীয়ে ডাইনিং টেবুলত খোৱা ৰেডি কৰি ককায়েক আৰু আদিত্যক খাবলৈ মাতিলে। ছয়ো আহি খাবলৈ বহিল।

ঃ এতিয়া আপোনাৰ খবৰ কওক। খোৱাৰ লগে লগে কথাও পাতোঁ, নহয় জানো। —নিৰঞ্জন চৌধুৰীয়ে ক'লে।

আদিত্যই হাঁহিবেই সম্মতি জনালে।

: আপোনাৰ বিচক্ষণতাৰ শলাগ লৈছে আমাৰ ডি. আই. জি চাহাবে। সিদিনাৰ ঘটনাটো মানে বেত-গাড়ীত বন্দুক লুকুৰাই অনা কথাটো আপুনি জানিলে কেনেকৈ? —নিৰঞ্জন চৌধুৰীৰ কথাত আদিত্যই হাঁহিলে।

: আৰু তেনে কিবা সূত্র পাইছে নেকি? —চৌধুৰীয়ে পুনৰ স্মিলিলে।

: নাই পোৱা, পালেতো আপোনালোকক জনামেই। কিন্তু এটা নতুন বহস্যত সোমাইছোঁ। —আদিত্যই ক'লে।

: কওকচোন।

: জাভেদ খানৰ এগৰাকী বাকদত্তা আছিল। নাম আৰ্জু পাৰবীন। এই কথা আপুনি জানেনে?

: অবশেষত আপুনি আৰ্জু পাৰবীনক বিচাৰি পালেগৈ? —অর্থপূৰ্ণ হাঁহি এটা মাৰি নিৰঞ্জন চৌধুৰীয়ে ক'লে— আৰ্জু পাৰবীনৰ ওপৰত আমাৰ বহুদিনৰ চকু। এই নাৰী অদ্ভুত বহস্যময়ী আৰু ক্ষমতাশালী। আগুৰ বৰ্ডৰ এগৰাকী প্ৰিন্সেচ বুলি আমাৰ বিশ্বাস হয়। কিন্তু তেওঁৰ বিপক্ষে কোনো প্ৰমাণেই আমি এই পৰ্যন্ত সংগ্ৰহ কৰিব পৰা নাই। আপুনি কিবা প্ৰমাণ সংগ্ৰহ কৰিছে নেকি?

: প্ৰমাণ অনেক সংগ্ৰহ কৰা হৈছে। আপোনালোক সাজু হৈ থাকক; দুই-এদিনৰ ভিতৰতে আপোনালোকৰ সহায়ৰ প্ৰয়োজন হ'ব আগুৰ বৰ্ডৰ প্ৰিন্সেচ আৰ্জু পাৰবীনক ধৰিবলৈ।

আদিত্যৰ মুখলৈ অবাক হৈ চালে নিৰঞ্জন চৌধুৰীয়ে।

: তাৰমানে আপুনি আৰ্জু পাৰবীনকে এই দলৰ মুখ্য বুলি ভাবিছে নেকি? —নিৰঞ্জন চৌধুৰীয়ে স্মিলিলে।

: কেতিয়াও নহয়। মুখ্য হয়তো আন কোনোবা আছে।

আপুনি সিদিনা কোৱা সেই নাম দুটাৰ কোনোবা এটা হ'ব পাৰে। আৰ্জু পাৰবীনক ধৰিলেই আটাইবোৰ কথা ওলাই পৰিব।

: আৰ্জু পাৰবীনৰ বিষয়ে মই জানিব পাৰিছিলোঁ। ৰিটা-য়াৰ্ড ডি. আই. জি বিমান বাহৰপৰা। আৰ্জু পাৰবীনৰ দেউতাক আছিল অতি ক্ষমতাশালী ব্যক্তি। ওপৰমহলাৰ সকলো ক্ষমতাশালী ব্যক্তিয়েই তেওঁৰ হাতৰ মুঠিত আছিল। তেওঁৰ বিপক্ষে লাগিবলৈ গৈয়েই বিমান বায়ে চাকৰি হেৰুৱাবলগীয়া হ'ল। দেউতাকৰ মৃত্যুৰ পিছত তেওঁৰ একমাত্র কন্যাও একে ধৰ্মতে দীক্ষিত হৈছে। আৰ্জু পাৰবীনৰ লগত আপোনাৰ দেখা-সাক্ষাৎ হৈছে নে নাই?

: এতিয়া মোৰ সৈতে গাঢ় চিনাকী। পিছে এজেন্ট আদিত্য হিচাপে নহয়, জাভেদ খানৰ বন্ধু আব্দুল আজিজ হিচাপেহে। মোক বিশ্বাস কৰিছে আৰ্জু পাৰবীনে।

: যিয়েই নহওক, আপুনি আৰ্জু পাৰবীনৰ বিপক্ষে কিবা কৰিবলৈ যোৱাৰ আগতে মোক জানিবলৈ দিব। নহ'লে আপুনি বিপদত পৰিব পাৰে। —নিৰঞ্জন চৌধুৰীৰ কথাত আদিত্যই মূৰ তুপিয়ালে।

কথা-বতৰাৰ মাজেৰে ছয়ো খোৱা শেষ কৰিলে। নিশা তেতিয়া প্ৰায় এঘাৰ বাজিছে। আদিত্যই তাৰপিছত বেছিসময় ব্যয় নকৰি বিদায় ল'লে।

আদিত্যক বিদায় দিবলৈ পুৰালী আৰু নিৰঞ্জন চৌধুৰী গেটৰ ওচৰলৈকে আগবাঢ়ি যোৱাৰ সময়তে সুষোগ বুজি এটা ছায়ামূৰ্তি নিৰঞ্জন চৌধুৰীৰ ঘৰৰ ভিতৰ সোমাল।

: এই নিশা চাহজাদী চাহিবা আৰ্জু পাৰবীনৰ বাসগৃহতো এটা পাক মাৰি যাম বুলি ভাবিছোঁ। —আদিত্যই ক'লে।

: আজি নিশা নাযাব। অন্ততঃ আমাকো সাজু হ'বলৈ

দিয়ক। —নিবঞ্জন চৌধুরীয়ে ক'লে।

আদিত্যই 'বাৰু' বুলি কৈ গাড়ী ষ্টাৰ্ট দিবলৈ চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু গাড়ী ষ্টাৰ্ট নহ'ল।

: আৰে! —আদিত্যই মুখেৰে উচ্চাৰণ কৰিলে।

: কি হ'ল গাড়ীৰ? —নিবঞ্জন চৌধুরী আগুৱাই আহিল।

: এনেকুৱাতো কেতিয়াও নহয়। —আদিত্যই পুনৰ ষ্টাৰ্ট কৰিলে।

কিন্তু গাড়ীৰ ইঞ্জিনে কোনো শব্দই নকৰিলে।

আদিত্যই গাড়ীৰপৰা নামি বনেটখন খুলিলে।

: পূবালী, ভিতৰৰপৰা মোৰ টৰ্চটো লৈ আনা। —ককায়েকে পূবালীক নিৰ্দেশ দিলে।

: টৰ্চ নহ'লেও হ'ব। —আদিত্যই ক'লে যদিও ইতিমধ্যে পূবালী দৌৰি ভিতৰ সোমাল।

পূবালী ভিতৰ কোঠাত সোমায়ৈ উচপখাই উঠিল। সমুখৰ ওখ আলমাৰিটোৰ ওচৰতে থিয় হৈ আছে সৰ্বাংগ ক'লা পোছা-কেৰে আবৃত এটা ছায়ামূৰ্তি। ছায়ামূৰ্তিটোৱে আলমাৰিটো খুলিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিল। হঠাৎ কোনোবা সোমোৱা উমান পায়ৈ উভতি চাই পূবালীক দেখা পালে। পূবালীয়ে আতংকত চিঞৰি উঠিব খোজাৰ আগতেই ছায়ামূৰ্তিয়ে একেজাঁপে পূবালীৰ ওচৰচাপি মুখখন সজোৰে চেপি ধৰিলে। লগে লগে পূবালীয়ে জ্ঞান হেৰুৱাই ঢলি পৰিল। ছায়ামূৰ্তিয়ে পূবালীক দাঙি নি কাষৰ বিছনাখনত শুৱাই দিলে। তাৰপিছত ছায়ামূৰ্তিয়ে বাহিৰলৈ এবাৰ ভুমুকি মাৰি চাই পুনৰ আলমাৰি খোলাত ব্যস্ত হ'ল।

বহু সময় অতিক্ৰম হোৱাৰ পিছতো পূবালী ওলাই নোযোৱাত আদিত্য আৰু ককায়েক আচৰিত হ'ল। দুয়ো লৰালৰিকৈ ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। ককায়েকে দুৱাৰমুখৰপৰাই

পূবালীক চিঞৰিলে। কোনো প্রত্যুত্তৰ নাছিল। ভিতৰ সোমাই নিবঞ্জন চৌধুরীয়ে পূবালীক বিছনাৰ ওপৰত শুই থকা দেখি হতভম্ব হ'ল। কোঠাৰ ভিতৰত থকা আলমাৰিটো মাথোঁ মেল-খাই আছে। ভিতৰৰ বস্তুবোৰ লগুভগু।

: কোঠাত কোনোবা সোমাইছিল। —আদিত্যই ক'লে।

: পূবালী! —নিবঞ্জন চৌধুরীয়ে পূবালীৰ মুখখনত ধৰি মাতিলে।

কোনো উত্তৰ নোপোৱাত নিবঞ্জন চৌধুরী ততাতৈয়াকৈ ভিতৰলৈ গৈ পানী এমগ আনি ভনীয়েকৰ মুখত ছটিয়াই দিলে। পূবালীৰ গাটো জিকাৰখাই উঠিল।

: পূবালী! —ককায়েকে পুনৰ মাতিলে।

ভয়ে ভয়ে পূবালীয়ে চকু দুটা মেলিলে।

: কি হ'ল পূবালী? কিয় এনেদৰে পৰি আছা? —উৎকৰ্ণাৰে ককায়েকে প্ৰশ্ন কৰিলে।

: দাদা! —পূবালীয়ে ককায়েকৰ ডিঙিত সাবতি ধৰি হঠাৎ উচুপি উঠিল।

: আৰে, পাগলীৰ দৰে কিয় কান্দিছা? কি হ'ল নোকোৱা কিয়?

কান্দোন সামৰি পূবালীয়ে ধীৰে ধীৰে সকলো বিবৰি ক'লে। ঘটনা শুনি আদিত্য আৰু ককায়েক দুয়ো তৎপৰ হ'ল। আদিত্যই হাতত পিষ্টল লৈ ঘৰৰ সমস্ত কোঠা এটি এটিকৈ পৰীক্ষা কৰিলে। কিন্তু ক'তো কাকো দেখা নাপালে।

নিবঞ্জন চৌধুরীয়ে আলমাৰিৰ ভিতৰৰ বস্তুবোৰ চালে।

: কি নিলে? —আদিত্যই সোধিলে।

: এটা গোপন ফাইল। —চৌধুরীয়ে লাহেকৈ উত্তৰ দিলে।

দহ

বেডিঅ' ট্রেসমিটাৰটো আগত লৈ বিক্রম আৰু আদিত্য
হুয়ো হুকাষত বহিল।

ঃ চুইচ অন কৰা। —বিক্রমে নিৰ্দেশ দিলে।

আদিত্যই লগে লগে ট্রেসমিটাৰটোৰ নব্ এটা ঘূৰালে।
কিছু সময় যান্ত্ৰিক শব্দ কিছুমান কৰাৰ পিছত যন্ত্ৰটোৱে ক'বলৈ
ধৰিলে— বাংলাদেশৰপৰা মিজোৰাম হৈ ইতিমধ্যে সাতশ বন্দুক
আহিছে। নগাঁও জিলাৰ চৰ অঞ্চলৰ বাংলাদেশী গাঁৱতে প্ৰথমে
বিতৰণৰ ব্যৱস্থা কৰা। খুব সাবধান কিন্তু। এতিয়া আনক
বিশ্বাস বা ভৰসা কৰাৰ সময় নহয়। শত্ৰুপক্ষই আমাৰ প্ৰতিটো
প্লেণৰ কথাৰে আগতে গম পায়। বাঁউবস্তি নামৰ চৰখণ্ডত
আটৈশ বন্দুক লাগে। পৰহিদিনা তাৰ কাচিম নামৰ এজন লোক
মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল। বন্দুকখিনি সেই অঞ্চললৈ নিয়াৰ
ব্যৱস্থা কৰাৰ পাৰিবাতে?

বতাহত বিষ

৬৩

ঃ পাৰিম চাৰ। —লগে লগে আন এটা কণ্ঠস্বৰ শুনা গ'ল।

ঃ তেন্তে শীঘ্ৰে সেই কাম সমাধা কৰা।

বিক্রমে আদিত্যলৈ চালে। আদিত্যই পুনৰ আন এটা
নব্ ঘূৰালে। লগে লগে এটি নাৰী-কণ্ঠস্বৰ ফুটি উঠিল— আদুল
আজিজ যে শত্ৰুজয় সন্থাৰ এজেন্ট আদিত্য, মই ধৰিব পাৰিছোঁ
ডালিং। তাৰ বাবে তুমি চিন্তা নকৰিবা। সি মোৰ প্ৰেমত
খুব মজিছে। এনে কোনো পুৰুষ নাই যি মোৰ ৰূপৰ অগ্নিত
ভোল নোবোৱাকৈ থাকিব পাৰে। —তাৰপিছত হাঁহিৰ শব্দ।

ঃ কিন্তু মনত ৰাখিবা পাৰবীন। —এইবাৰ পুৰুষ কণ্ঠস্বৰ
ভাহি উঠিল— এজেন্ট আদিত্য বেলেগ পদাৰ্থৰে গঢ়া। সি
তোমাকৈও অভিনয়ত পাৰ্গত।

ঃ যি পদাৰ্থৰেই নহওক, আদিত্য এতিয়া মোৰ হাতৰ মুঠিত
ডালিং।

ঃ ধন্যবাদ। তুমিয়েই তাক শেষ কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰা।
বেছি পলম নকৰিবা। ইতিমধ্যে সি আমাৰ বিষয়ে গম পাইছে।

ঃ চিন্তা নকৰিবা ডালিং। আদুল আজিজ ওৰফে এজেন্ট
আদিত্যৰ তেজেৰে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ ৰূপোৱালী বালিচৰ বঙালি হ'ব
পৰহিলৈ সূৰ্যাস্তৰ পিছতে।

ঃ কেনেকৈ?

ঃ মাৰ্ভাৰ লাইক পেৰিচ ষ্টাইল। —নাৰীকণ্ঠই খিলখিলাই
হাঁহিলে।

ঃ কিন্তু মনত ৰাখিবা পাৰবীন, তুমি সিহঁতৰ হাতত ধৰা
পৰা মানেই আমিও ধৰা পৰি গ'লোঁ।

ঃ তুমি নিশ্চিত থকা ডালিং।

কথাখিনি শেষ হোৱাৰ লগে লগে আদিত্যই আন এটা
নব্ ঘূৰালে। পুনৰ এটি পুৰুষ কণ্ঠ ভাহি আহিল— আমি

হয়তো ইতিমধ্যে শত্রুজয় সস্তাৰ হাতত ধৰা পৰি গৈছে। চাৰ। এই বন্দুক সংগ্ৰহ আৰু বিতৰণৰ কাম সম্প্ৰতি কিছুকাললৈ বন্ধ নাৰাখিলে উপায় নাই।

ঃ তুমি নুবুজা। —আন এটা পুৰুষ-কণ্ঠ শুনা গ'ল; এই আন্দোলনৰ সময়ছোৱাই উপযুক্ত সময়। চৰকাৰ এতিয়া আন্দোলনকাৰীক দমন কৰাত ব্যস্ত, আমালৈ চকু দিয়াৰ সময় ক'ত? পিছলৈ তুমি এই সুযোগ নাপাবা। যিমান পাৰা এতিয়াই টকা গোটেৱা, ছনীয়া উপভোগ কৰা। তুমি আৰু পাৰবীনে দেশ-বিদেশ ঘূৰাৰ সুযোগ গ্ৰহণ কৰা। এতিয়া তুমি যিহকে নকৰা দোষ আন্দোলনকাৰীবোৰৰ ওপৰতে জাপিৰ পাৰিবা। তোমাৰ দৰে এজন মানুহৰ চুইচ বেংক, ডাক্ত বেংকত লাখ লাখ ডলাৰ জমা কৰিব পাৰিছা, তোমাৰেই বাক সপোন সপোন নালাগেনে? প্ৰত্যক্ষভাবে চি. আই. এ তোমাৰ সহায়ক নহ'লেও পৰোক্ষভাবেতো আছে। বাংলাদেশ চৰকাৰো তোমাৰ সহায়ত।

ঃ কিন্তু চাৰ, আমি যদি ধৰা পৰি যাওঁ চি. আই. এ বা বাংলাদেশ চৰকাৰ কোনোৱেতো নবচাব। আপুনি ইতিমধ্যে লগে লগে পলাই যোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰি ৰাখিছে। কিন্তু মই?

ঃ চিন্তা নকৰিবা, মই তোমাৰ ব্যৱস্থা কৰিম। অযথা চিন্তা কৰি লাভ নাই। সময়ৰ কাম সময়ত হৈ গৈ থাকিব।

আদিত্যই যন্ত্ৰটোৰ নবটো অফ্ কৰি ক'লে— এই আটাই-খিনি কথোপকথন টেলিফোনৰ।

ঃ এতিয়া তুমি কি কৰিবা? —বিক্ৰমে সুধিলে।

ঃ প্ৰথমতে আৰজু পাৰবীনৰ লগত প্ৰেমাভিনয়। ইতিমধ্যেতো আমাৰ কমিচনাৰৰ নিৰ্দেশত ঝাণ্ডা বস্তিৰ বন্দুক সৰবৰাহৰ কথা পুলিচক জনাই দিয়া হৈছে। কালি বন্দুক সৰবৰাহৰ কথা আছিল। পুলিছে কি কৰিলে আজিয়েই গম পাম নিশ্চয়।

ঃ মাৰ্ডাৰ লাইক পেৰিচ ষ্টাইলটোনো কেনেকুৱাহে? —বিক্ৰমে সুধিলে।

ঃ মই নাজানো ভাই, মাৰ্ডাৰ হোৱাৰ পিছতহে গম পাম। —আদিত্যই হাঁহি ক'লে।

ঃ ৰ'বা, মোক প্লেনটো তৈয়াৰ কৰিবলৈ দিয়া, কেনেকৈ সিহঁতক কৰায়ত্ব কৰিব পাৰোঁ।

এনেতে ফোনৰ বে'লটো বাজি উঠাত আদিত্যই লগে লগে ৰিচিভাৰটো উঠাই কাণৰ ওচৰলৈ নি ক'লে— হেল্লো.....

ঃ এজেক্ট আদিত্য হয়নে? —আন মূৰৰপৰা সুধিলে।

ঃ হয়। আপুনি?

ঃ মই নিৰঞ্জন চৌধুৰীয়ে কৈছোঁ।

ঃ অ' মিঃ চৌধুৰী, কি খবৰ কওক।

ঃ আপোনালোকৰ ইনফৰমেচন মতে ঝাণ্ডা বস্তিলৈ গৈছিলোঁ যোৱা নিশা।

ঃ তাৰপিছত? —আগ্ৰহেৰে সুধিলে আদিত্যই।

ঃ পণ্ডশ্ৰম হ'ল। কোনোবাই আহি বন্দুক সৰবৰাহ কৰাতো দূৰৰ কথা, তেনে কোনো উমঘামেই পোৱা নগ'ল। আপোনালোকে ক'ৰপৰা ইনফৰমেচন পাইছিল বাক? ভুল ইনফৰমেচন। —নিৰঞ্জন চৌধুৰীয়ে ক'লে।

ঃ ভুল ইনফৰমেচন দি অযথা আপোনালোকক হাৰাশাস্তি কৰা তেনে ধৰণৰ কোনো কু অভিপ্ৰায় আমাৰ আমাৰ নাই। নিশ্চয় কুচক্ৰী দলটোৱে আপোনালোকৰ অভিযানৰ কথা গম পাইছিল। মোৰ বিশ্বাস, সেই কাৰণেই আপোনালোকৰ অভিযান ব্যৰ্থ হ'ল।

ঃ তাৰমানে আপুনি ক'ব খোজে নেকি আমাৰ অসাবধানতাৰ বাবে এই অভিযান ব্যৰ্থ হ'ল? কিন্তু এই সংবাদ আপুনি

কেনেকৈ ক'ৰপৰা পালে জনাবনে? নে জনোৱাত কিবা আপত্তি...

: আপত্তি একো নাই, শীঘ্ৰেই আপোনাক জনোৱা হ'ব।
আমাৰ কমিচনাৰ চাহাব এতিয়া আপোনালোকৰ ডি. আই. জি-ৰ
ওচৰলৈ এই বিষয়ে কিবা আলোচনা কৰিবলৈ যাব। তেখেত
ঘূৰি আহিলেই তেখেতৰ অনুমতি লৈ আপোনাক জনোৱা হ'ব।
এৰিছো বাক। —আদিত্যই লগে লগে বিচিভাৰটো ক্রেডেলৰ
ওপৰত থৈ দিলে।

বিক্ৰমে হাতৰ ঘড়ীলৈ চালে।

: এতিয়া আমাৰ পৰিকল্পনা কৰা যাওক। নিখুঁতভাবে
কামবোৰ যাতে সমাধা হয়। —আদিত্যই বিক্ৰমলৈ চাই ক'লে।

বিক্ৰমে মূৰ ছুপিয়াই ক'বলৈ ধৰিলে— এই অসুৰকেইটাক
ধৰিব পাৰিলে তিনিচুকীয়াৰ আগুৰগ্ৰাউণ্ড বন্দুক ফেক্টৰিৰ কথা
নিজে নিজে ওলাই পৰিব আৰু অতি সহজেই সকলোবোৰ ধৰা
পৰি যাব। ব'লা, অফিচতে বহি আলোচনা কৰোঁগৈ।

ছুয়ো কোঠাৰপৰা বাহিৰ ওলাল।

: মই আপোনাৰ বাবেই অপেক্ষা কৰি আছিলোঁ। বহুত
পলম কৰিলে দেখোন? —এজনী সৰু ছোৱালীৰ দৰেই কথাখিনি
ক'লে আৰ্জু পাৰবীনে।

: পলম? ওহো, পলম সমূলি হোৱা নাই। সময়বোৰ নাযায়
নুপুৰায়। হোটেলৰ বিছনাত পেট পেলাই পেলাই কেতিয়ানো
চাৰি বাজে তাকে চাই চাই সময় পাৰ কৰিলোঁ। আৰু যেই
চাৰি বাজিল, মোক কোনে পায়! একেবাৰে তোমাৰ সমীপত
আহি উপস্থিত হ'লোঁ। —আব্দুল আজিজ পাণ চোবাই চোবাই
কথাখিনি ক'লে।

: আহক ভিতৰলৈ। —আৰ্জু পাৰবীনে চকুৰে ইংগিত
দিলে।

হাঁহিৰে সঁহাৰি জনাই আব্দুল আজিজ ভিতৰলৈ সোমাই
গ'ল।

ওপৰমহলাত থকা আৰ্জু পাৰবীনৰ শোৱনী কোঠালৈ
আব্দুল আজিজক লৈ গৈ বহিবলৈ দিলে।

: বাহ, কি অপূৰ্ব! এয়া কি আল্লাৰ বেহেস্ত নে মোগল
সম্ৰাজ্ঞীৰ হেৰেম! —কোঠাৰ চাৰিওফালে চকু ফুৰাই আব্দুল
আজিজ যেন অবাক হ'ল।

আৰ্জু পাৰবীনে হাঁহিলে।

: ইয়াত সকলো আছে। সুখ আছে, বৈভব আছে...

: ওহো, ভুল কৈছে। সুখ ইয়াত নাই। —হঠাৎ আৰ্জু
পাৰবীনে চিঞৰি উঠিল।

: ইয়াত সুখ নাই? —আব্দুল আজিজ যেন হতভম্ব হ'ল।

: নিঃসংগতাৰ বাহিৰে একো নাই ইয়াত। নিঃসংগতাই
হতাশা, ক্লান্তি, দুখ আনে; জীৱন বিষময় কৰি তোলে। কিন্তু
সিদিনা আপোনাক দেখাৰ পিছৰপৰা মোৰ যেন.....।

: মই ইয়ালৈ কিয় আহিছিলোঁ, মোৰ কৰ্তব্যৰ কথা সকলো
পাহৰি গ'লোঁ। তোমাক দেখাৰ পিছত। পাৰবীন, তোমাৰ ৰূপে
মোক বলিয়া কৰিলে। পৃথিৱীত এনে ৰূপ থাকিব পাৰে বুলি
তোমাক দেখাৰ পূৰ্বে মই কল্পনাই কৰিব পৰা নাছিলোঁ। ইমান
শীঘ্ৰে মই কেনেকৈ পৰিবৰ্তন হৈ গ'লোঁ। মই নিজেই বিশ্বাস কৰি-
বলৈ টান পাওঁ। —থোকাথুকি মাতৰে আব্দুল আজিজ ক'লে।

: আপুনি মিছা কৈছে। —পাৰবীনে অভিমান ভৰা কণ্ঠেৰে
ক'লে।

: মিছা? কোৱা, কি প্ৰমাণ দিলে তুমি বিশ্বাস কৰিবা।

: মোৰ চকুলৈ চাই কওক, আপুনি প্রকৃততে কোন ?

: পাৰবীন !

: কওক ।

: মই হাৰি গ'লোঁ। পাৰবীন, মই হাৰি গ'লোঁ।। তোমাৰ
ৰূপ, তোমাৰ প্ৰেমৰ ওচৰত মই পৰাজিত। কিন্তু মোৰ ভয় হয়,
মোৰ প্ৰকৃত পৰিচয় পোৱাৰ পিছত যদি তুমি আঁতৰি যোৱা !

: আৰ্জু পাৰবীন বেলেগ পদাৰ্থৰে গঢ়া। আপুনি যিয়েই
নহওক, আপুনি মোৰ শত্ৰুৱেই হ'ক বা বন্ধুৱেই হ'ক, মোৰ দেহ-
মন-আত্মা আপোনাৰ ওচৰত সমৰ্পিত। পুৰুষজাতি প্ৰকৃততে নিষ্ঠুৰ
হৃদয়হীন। নাৰীৰ অন্তৰৰ আবেগ-অনুভূতিৰ কথা উপলব্ধি কৰিব
নোৱাৰে পুৰুষে। আমাৰ সৰলতাৰ সুযোগ লয় পুৰুষে, বিশ্বাস-
ঘাতকতা কৰে। —লগে লগে আৰ্জু পাৰবীনৰ ছচকুত ছটোপাল
অশ্রুবিन्दু জিলিকি উঠিল।

: পাৰবীন, তুমি কান্দিছা ? —আব্দুল আজিজ ওচৰচাপি
গ'ল পাৰবীনৰ ওচৰলৈ আৰু এখন হাতেৰে থুতৰিত ধৰি মূৰটো
সামান্য দাঙি দিলে।

ইঠাৎ উচুপি উঠি পাৰবীনে আব্দুলক দুহাতেৰে সাবতি
ধৰিলে।

: পাৰবীন ! —আব্দুলেও সাবতি ধৰিলে পাৰবীনক।

পাৰবীনে আব্দুলৰ বহল বুকুত মুখ লুকুৱালে।

: তোমাৰ ওচৰত মই হাৰি গ'লোঁ। পাৰবীন। তোমাৰ
সন্দেহ অমূলক নহয়। মই প্ৰকৃততে কোন, শুনা। —আব্দুল
আজিজে পাৰবীনৰ মূৰটো সামান্য ওপৰলৈ তুলি ক'লে— মই
আব্দুল আজিজ নহয়, মই শত্ৰুজয় সন্থাৰ এজেন্ট আদিত্য।
—কথাষাৰ কৈ আদিত্যই পাৰবীনৰ মুখলৈ চাই ব'ল।

কিন্তু কথাষাৰে পাৰবীনৰ অন্তৰত যেন কোনো প্ৰতিক্ৰিয়াৰ
সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰিলে।

: তুমি যিয়েই নোহোৱা, তুমি মোৰ পুৰুষ। কিন্তু কি
উদ্দেশ্যৰে তুমি আব্দুল আজিজ হৈ মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল ?
—পাৰবীনে সুধিলে।

: উদ্দেশ্য বৃহৎ। আমাৰ সন্থাৰ নিৰ্দেশ। ব'লা, এইবোৰ
কথা আন এঠাইত বহি আলোচনা কৰিম। ইয়াত নহয়।

: ক'লৈ যাবা ? —পাৰবীনে সুধিলে।

: তুমি কোৱা। —আদিত্যই হাঁহি ক'লে।

: ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰলৈ যাবা ? ভাল লাগিব।

আদিত্যই মূৰ ছুপিয়ালে।

: ক্ষন্তেক বহা, মই সাজু হৈ লওঁ। —পাৰবীনে আদিত্যক
এৰি দি ক'লে।

আদিত্যই পাৰবীনৰ গালত এটা দীঘলীয়া চুমা খাই এৰি
দিলে।

পাৰবীন হাঁহি হাঁহি আঁতৰ হ'ল।

কিছুসময়ৰ পিছতে পাৰবীন সাজু হৈ ওলোৱাত দুয়ো বাহিৰ
ওলাল। পাৰবীনৰ নিৰ্দেশ পাই ড্ৰাইভাৰ দৌৰি গৈ বিদেশী ডাট্‌চান
গাড়ীখন গেৰেজৰপৰা উলিয়াই আনি পাৰবীনৰ ওচৰত ৰাখি
গাড়ীৰপৰা নামিল।

: তুমি যাব নালাগে। —ড্ৰাইভাৰক উদ্দেশ্যি কৈ পাৰবীন
ড্ৰাইভিং চিটত উঠি বহি ইংগিতেৰে আদিত্যকো বহিবলৈ ক'লে।

আদিত্য পাৰবীনৰ কাষতে বহিল।

গাড়ী লগে লগে নদীৰ পাৰ অভিমুখে আগবাঢ়িল।

চহৰৰ সীমাৰপৰা কেইকিলোমিটাৰমান আঁতৰতে ব্ৰহ্মপুত্ৰ

নদ। অতীতত সেই ঠাইত ঘাট আছিল। বৰ্তমান ঘাটৰ চিন-চাব নাই। চহৰৰপৰা এটা কেঁচা আলিবাট ঘাটটোলৈকে আছিল। বৰ্তমান পথটো পৰিত্যক্ত হোৱাত পথৰ অবস্থা জৰাজীৰ্ণ হৈ পৰিছে। অসমতল পথটোৰ ওপৰেদি মূছ জোকাৰ তুলি তুলি আগুৱাই গৈ থাকিল বিদেশী ডাট্‌চান গাড়ীখন।

এটা সময়ত পথৰ শেষ প্ৰান্তত গৈ কাৰখন বৈ গ'ল। সমুখত বিশাল বালিচৰ। পূৰ্বৰ যি ঠাইত ব্ৰহ্মপুত্ৰ আছিল তাৰপৰা অনেক আগলৈ গ'ল নদীৰ সোঁত।

হুয়ো গাড়ীৰপৰা নামিল। পাৰবীনে হাত এখন আগবঢ়াই দিলে আদিত্যৰ ফালে। আদিত্যই পাৰবীনৰ হাতখনত ধৰিলে। হুয়ো আগুৱাই গ'ল বালিচৰৰ বালি গচকি গচকি। সূৰ্য তেতিয়া পছিম প্ৰান্তত। সূৰ্যৰ শেষ বক্তিম আভা কণ ক্ষণিকৰ বাবে সিঁচৰিত হৈ পৰিছে সমস্ত পছিম আকাশত। তাৰে কিছু আভা ছিটিকি আহি পৰিছে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বিশাল বুকুত।

: চাওকচোন, গোটেই পৃথিবীখনেই কি সুন্দৰ ৰঙীন হৈ পৰিছে। —পাৰবীনে ক'লে।

: এই ৰূপোৱালী বালিচৰৰ ৰঙো যদি ৰঙা হ'লহেঁতেন! —আদিত্যই ক'লে।

: একেবাৰে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰলৈকে যাবনে? —পাৰবীনে সুধিলে।

: নাযাওঁ, ইয়াতে বহোঁ। তালৈ বহুদূৰ হ'ব। —আদিত্যই ক'লে।

হুয়ো বালিৰ ওপৰতে বহি পৰিল।

: আপোনাৰ নামটো কি বুলি কৈছিল? —পাৰবীনে আদিত্যৰ গাত গা লগাই বহি সুধিলে।

: আদিত্য। এজেক্ট আদিত্য। শত্ৰুজয় সন্থাৰ এজেক্ট মই। সন্থাৰ নিৰ্দেশত মই তোমাৰ পিছ লৈছিলোঁ। কিন্তু প্ৰথম দৰ্শনতে মই তোমাৰ প্ৰেমত পৰি গ'লোঁ।

: কিয়? কিয় মোৰ পিছত লাগিছিল?

: তুমি তোমাৰ তিনিচুকীয়াত থকা শিল্পানুষ্ঠানত গোপনে বিদেশী ধনৰ সহায়ত অস্ত্ৰ নিৰ্মাণৰ কাৰখানা তৈয়াৰ কৰিছা। গোপনে দেশৰ উগ্ৰপন্থী দলবোৰক বন্দুক সৰবৰাহ কৰা।

: পিছে প্ৰমাণ পালে? —হাঁহি সুধিলে পাৰবীনে।

: পালে। সকলো প্ৰমাণ মোৰ হাতত।

: এতিয়া পিছে কি কৰিব?

: তাকেতো ভাবিছোঁ। মই যে তোমাৰ প্ৰেমত অন্ধ।

: সঁচা?

: সঁচা।

পাৰবীনে আদিত্যক জোৰেৰে সাবতি ধৰি বালিৰ ওপৰত পেলাই দিলে। আদিত্যই আপত্তি নকৰিলে। এটা দীঘলীয়া চুমা দি পাৰবীনে সেই সুযোগতে আদিত্যৰ জেপৰপৰা পিষ্টলটো উলিয়াই ল'লে। আদিত্যই জানিও নজনাৰ ভাও ধৰি থাকিল। হুয়ো কিছুসময় বালিত তেনেদৰে পৰি থকাৰ পিছত পাৰবীন হঠাৎ থিয় হ'ল। আদিত্যও উঠিব খোজাত পাৰবীনে চকুৰ পচাৰতে নিজৰ ভেৰিটি বেগত থকা সোণালী ৰঙৰ পিষ্টলটো উলিয়াই আদিত্যৰ বুকুলৈ টোঁৱাই তীক্ষ্ণ দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰি ক'লে—খবৰদাৰ, হুঠিব।

: পাৰবীন! —আদিত্য যেন হতভম্ব হ'ল।

পাৰবীনৰ ওঁঠত এটি ব্যংগ হাঁহি ফুটি উঠিল।

: এজেক্ট আদিত্য, বহুত চালাক বুলি ভাবিছিলোঁ। আপোনাৰ নামটো কি বুলি কৈছিল? —পাৰবীনে আদিত্যৰ গাত গা লগাই বহি সুধিলে।

যি জাল বচনা কৰিছে সেই বিষয়ে আমি নজনা নহয়। আপোনা-
নাক বিশ্বাস কৰা মানেই আমি ফাঁচীশালত উঠিবলৈ সাজু হৈ
থকা। আপোনাক শেষ কৰি দিলেই আমাৰ বিপদৰ ওৰ পৰিব।
এই সুযোগ এৰি দিয়াটো মূৰ্খামি হ'ব। এই নিৰ্জন স্থানত
আপোনাক হত্যা কৰি থৈ যাম, কোনোৰে গমেই নাপাব।
চাওকচোন আপোনাৰ মৃত্যুৰ বাবে কি সুন্দৰ সময়! অলপ
আগতে আপুনিযেই কৈছিল যে এই ৰূপোৱালী বালিচৰৰ ৰঙা
যদি আকাশৰ দৰে ৰঙা হ'লহেঁতেন! আপোনাৰ মনৰ আশা পূৰ্ণ
কৰিম মই। মোৰ পিঠলটো ব্যবহাৰ কৰাতকৈ আপোনাৰটো
ব্যবহাৰ কৰিলে বেছি বুদ্ধিমানৰ কাম নহ'বনে? —হাঁহি হাঁহি
পাৰবীনে নিজৰ পিঠলটো পুনৰ বেগত ভৰাই আদিত্যৰ পিঠলটো
উলিয়াই টোঁৱালে।

আদিত্য একেদৰেই পৰি ৰ'ল।

: আপোনাৰ ক'বলগা একো নাই? —পাৰবীনে সুধিলে।

: তোমাক মই ভাল পাওঁ।

: সিপুৰীলৈ গৈ অপেক্ষা কৰিব।

: কিন্তু.....। —আদিত্যই কিবা কোৱাৰ আগতেই পাৰ-
বীনে পিঠলৰ টিগাৰ টিপিলে।

'খট'কৈ এটা শব্দ হ'ল মাথোন; কিন্তু গুলি নোলাল।
পাৰবীনে পুনৰ টানিলে।

: পিঠলটোত গুলি নাই পাৰবীন। সেইটো এটা 'টয়'
পিঠলহে। —কথাখিনি খুব লাহেকৈ ক'লে আদিত্যই।

পাৰবীনে পিঠলটো ঘূৰাই-পকাই চাই খঙতে আদিত্যৰ
মুখলৈ দলিয়াই দিলে। আদিত্যই পিঠলটো হাতত তুলি ল'লে।
পাৰবীনে ততালিকে পুনৰ আনটো পিঠল উলিয়াই খঙত দাঁতেৰে
ওঁঠ কামুৰি পুনৰ টিগাৰ টানিলে। এইবাৰো আগৰদৰেই মাথোন

শব্দ হ'ল, গুলি নোলাল। পাৰবীন অবাক হৈ পুনৰ টিগাৰ
টানিলে; কিন্তু 'খট' শব্দটোৰ বাহিৰে একো প্ৰতিক্ৰিয়া নঘটিল।

: পিঠলটোৱে হঠাৎ কিবা দুৰ্ঘটনা ঘটাই তোমাৰ কিবা
বিপদৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে বুলি মই তোমাৰ ঘৰত বহি থকা সময়তে
গুলিকেইটা উলিয়াই মোৰ জেপত ৰাখি থৈছোঁ। লাগিব নেকি
তোমাক? —আদিত্যই হাঁহি এটা মাৰি থিয় হ'ল আৰু জেপৰপৰা
গুলিকেইটা উলিয়াই দেখুৱালে।

: ইউ বাষ্টাৰ্ড, ক্ৰট্.....। —পাৰবীনে পাগলীৰ দৰে চিঞৰি
উঠিল।

: ছি...ছি...ছি... নাপায় নহয় সোণজনী, এনেদৰে অশ্লীল
চিঞৰ তোমাৰ মুখত শোভা নাপায়।

পাৰবীনে ছনাই একো নকৈ আদিত্যক তাতে এৰি গাড়ী-
খনৰ ফালে দৌৰি গ'ল।

আদিত্যই উচ্চস্বৰে হাঁহিবলৈ ধৰিলে।

এঘাৰ

ঃ হেল্লো...হেল্লো ডাৰ্লিং...শুনা মই পাৰবীনে কৈছোঁ। —ঘন ঘন উশাহ লৈ পাৰবীনে ফোনৰ মাউথপিচত মুখ ৰাখি ক'বলৈ ধৰিলে।

ঃ ডাৰ্লিং, মই তোমাক সদায় কিমান ক'ম যে এই সময়ত তুমি মোলৈ ফোন নকৰিবা। কিবা ক'বলগীয়া থাকিলে.....

ঃ শুনা ডাৰ্লিং, এটা ডাঙৰ ঘটনা ঘটি গ'ল। আদিত্যক মই হত্যা কৰিব নোৱাৰিলোঁ। মোৰ সকলো স্বৰূপ তাৰ আগত ওলাই পৰিল। সি এতিয়া সৰ্বনাশ কৰিব পাৰে।

ঃ কি হ'ল ঘটনা? —আন মূৰৰপৰা বিৰক্তিতে সুধিলে।

ঃ মই.....।

ঃ ৰ'বা, ৰ'বা, তুমি এটা কাম কৰা।

ঃ কোৱা।

ঃ তুমি এতিয়াই চাৰৰ ঘৰলৈ আহা। তাতে কথা হ'ম।

আৰু শুনা, তোমাৰ গাড়ী লৈ অহাৰ প্ৰয়োজন নাই। টেক্সিত আহি জয়ানগৰৰ চাৰিআলিত নামি যাবা। মোৰ গাড়ীয়ে গৈ সেই ঠাইৰপৰা তোমাক লৈ আহিব।

ঃ হ'ব বাক, মই এতিয়াই গৈ আছোঁ। —পাৰবীনে ক্ৰেডে-লত ৰিচিভাৰটো থৈয়েই বাহিৰ ওলাল।

তেতিয়া নিশা চাৰে সাত বাজিছে।

টেক্সিৰে গৈ পাৰবীন জয়ানগৰৰ চাৰিআলিত নামিল। লগে লগে আন এখন গাড়ী আহি পাৰবীনৰ কাষত ৰ'লহি। পাৰবীন গাড়ীত উঠাৰ লগে লগে গাড়ীখনে পূব দিশৰ পথটোৰে চেকুৰ মাৰিলে।

ইমান সময় পাৰবীনক অনুসৰণ কৰি অহা বিক্ৰমে ছিগা-ৰেট এটা জ্বলাই লৈ গাড়ীখন যোৱাৰ ফালে চাই আৰু পিছমুহূৰ্ততে নিজৰ মটৰ চাইকেলত উঠিল।

পাৰবীনক লৈ যোৱা কাৰখন ইতিমধ্যে প্ৰায় পাঁচ-ছয় কিলো-মিটাৰ মান গৈ এটা দুমহলীয়া সুদৃশ্যমান ঘৰৰ সমুখত ৰ'ল। পাৰবীন লৰালৰিকৈ নামি গেট খুলি চৌহদৰ ভিতৰ সোমাল।

ঘৰটোৰ সমুখত থিয় হৈ থকা মানুহ এজন দেখি পাৰবীনে সুধিলে— চাৰ ক'ত?

ঃ ভিতৰত আছে।

পাৰবীনে সমুখৰ দুৱাৰখন লাহেকৈ ঠেলি ভিতৰ সোমাল। কেইবাটাও কোঠা পাৰ হৈ যোৱাৰ পিছত কোনোবা এজন আগুৱাই আহি পাৰবীনক ক'লে— এইফালে আহক।

পাৰবীনে মানুহজনক অনুসৰণ কৰিলে।

বৃহৎ আহল-বহল কোঠা এটাৰ ভিতৰত প্ৰবেশ কৰাৰ লগে লগে কোনোবা এজনে গম্ভীৰ স্বৰেৰে মাত লগালে— আহা পাৰবীন, আহা। বহা।

কোঠাটো প্রায় অন্ধকার। আন কোঠাৰপৰা অহা বিজুলি চাকিৰ সামান্য পোহৰতে কোঠাৰ অন্ধকাৰখিনি সামান্য অঁতৰিছে।

: কোঠাৰ লাইট নাই কিয়? —পাৰবীনে চোফা এখনত বহি সুধিলে।

: লাইট নহ'লেও কথা পতাত আমাৰ অসুবিধা নহ'ব। তোমাৰ বক্তব্যখিনি কোৱাচোন বাক। মোক এতিয়া অকস্মাৎ ফোন কৰি জনালে তোমাৰ ডাৰ্লিঙে। তেৰেঁ ইতিমধ্যে আহি পাইছেহি। —পাৰবীনৰ সমুখত বহি থকা মানুহজনে ক'লে।

পাৰবীনে যেন কিবা কাৰণত ভয় খালে।

: কি হ'ল? বৈ আছা কিয়?

পাৰবীনে ধীৰে ধীৰে আটাইখিনি কথা ব্যক্ত কৰিলে। কথাখিনি শুনি মানুহজন যেন কিন্তু চিন্তিত হ'ল।

: তাৰমানে তুমি আদিত্যক হত্যা কৰিব নোৱাৰিলা? —এটা সময়ত মানুহজনে ক'লে।

পাৰবীনে মূৰ জোকাৰিলে।

: তুমি আৰু তোমাৰ ডাৰ্লিঙে কি প্লেন কৰা মই একো বুজি নাপাওঁ। আমাৰ সকলো পৰিকল্পনাই পণ্ড কৰি পেলালা। নিজেতো মৰিলাই আৰু মোকো বিপদত পেলালা।

: মোৰ গাত অলপো দোষ নাই।

: যাহক, এই দুই-এঘণ্টাৰ ভিতৰতে আমি নিজক ৰক্ষা কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগিব। নহ'লে বিপদ অবশ্যম্ভাবী।

: আপোনাৰতো কোনো চিন্তা নাই চাব। চিন্তা হৈছে আমাৰহে। কাৰণ আপুনি যেতিয়াই ইচ্ছা তেতিয়াই বিদেশলৈ পলায়ন কৰিব পাৰে; আপোনাৰ সকলো ব্যৱস্থা হৈ আছে। কিন্তু আমি? —কোঠাটোৰ পিছফালে থকা দুৱাৰখনেৰে সোমাই অহা তৃতীয়জন ব্যক্তিয়ে ক'লে।

: মইতো তোমাক কৈছোঁৱেই। বিপদৰপৰা ৰক্ষা পৰিবলৈ হ'লে তুমি এই কাম কৰিবই লাগিব। তাৰ বাহিৰে আন উপায় নাই। শীঘ্ৰে সেই কাম সমাধা কৰি ছদ্মবেশ ধাৰণ কৰি এতিয়াই মোৰ লগত ওলোৱা। যিকোনো প্ৰকাৰে ভূটানত প্ৰবেশ কৰিব পাৰিলে আৰু চিন্তা নাই। —বহি থকা ব্যক্তিজনে কথাখিনি কৈ পাৰবীনলৈ চাই পুনৰ ক'বলৈ ধৰিলে— মই দুখিত পাৰবীন, আমি তোমাক লগত নিব নোৱাৰিম। ইমানদিনে তুমি কৰা সহযোগিতাখিনিৰ বাবে আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছোঁ।

: এয়া কি কৈছে আপুনি? মোক এৰি আপোনালোক পলাব? বিপদৰ সময়ত.....।

: বিপদ? বিপদতো তোমাৰ মূৰ্খামিৰ কাৰণেই হৈছে। সকলো পৰিকল্পনাই ব্যৰ্থ হৈ গ'ল। অবশ্যে আমি তোমাক বিপদৰ মাজত এৰি থৈ নাযাওঁ। তেনে কৰিলে আমাকো বিপদে পিছে পিছে খেদিব। তোমাৰ ব্যৱস্থাটো তোমাৰ ডাৰ্লিঙেই কৰিব। নহয় জানো? —এইবুলি মানুহজনে পিছফালে থিয় হৈ থকা মানুহজনলৈ চালে।

মানুহজন ধীৰে ধীৰে পাৰবীনৰ ফালে আগুৱাই আহিল।

: তোমালোকে মোক হত্যা কৰিবা? —পাৰবীনে আতংকত চিঞৰি উঠিল।

: তাৰবাহিৰে আৰু আন উপায় নাই পাৰবীন। —আগুৱাই অহা মানুহজনে কথাষাৰ কৈ জেপৰপৰা এডাল নাইলনৰ ৰচি উলিয়ালে।

: নাটকখনৰ অন্তিম দৃশ্যটো শোকাবহ হ'লেও কিছু বেচ জমিছে। —বহি থকা মানুহজনে ক'লে।

আগুৱাই অহা মানুহজনে হাতৰ ৰচিডাল ততালিকে পাৰ-

বীনৰ ডিঙিত মেৰিয়াই দি দুহাতেৰে সজোৰে টানিবলৈ চেষ্টা কৰিলে।

ঃ না-ই! —পাৰবীনে চিঞৰি উঠিল।

ঃ অন্ধকাৰত নাটক নজমে। অলপ পোহৰ লাগে। লাইট অন, কেমেৰা বেডি। —অকস্মাৎ দুৱাৰমুখৰপৰা কোনোবা এজনে চিঞৰি উঠিল।

পিছফালৰপৰা কোনোবা এজনে কোঠাৰ লাইটৰ চুইচটো অন কৰি দিলে। কোঠাৰ ভিতৰত থকা ব্যক্তি দুজনে উচপ খাই উঠিল।

ঃ নাটকৰ অন্তিম দৃশ্য শোকাবহ হ'লে ভাল নালাগে, সামান্য হ'লেও খুল লাগে। নহয় জানো ৰায় চাহাব? —দুৱাৰ মুখত থিয় হৈ থকা বিক্ৰমে চোফাত বহি থকা ৰিটায়াৰ্ড ডি. আই. জি বিমান ৰাওলৈ চাই তাকিলাৰ সুৰেৰে ক'লে।

পাৰবীনক হত্যা কৰিব বিচৰা ডি. এচ. পি নিৰঞ্জন চৌধুৰীয়ে ৰচিব পাকটো টিলাই দি জেপত হাত ভৰাব খোজা দেখি হঠাৎ পিছফালৰ দুৱাৰমুখৰপৰা কোনোবাই হুংকাৰ দিলে— খবৰদাৰ চৌধুৰী, হাত ওপৰলৈ তোলক।

ডি. এচ. পি চৌধুৰীয়ে পিছফালৰ দুৱাৰৰ ফালে চাই দেখে যে পুলিচ ইন্সপেক্টৰ বিনোদ দত্তৰ সৈতে আদিত্য থিয় হৈ আছে। ইতিমধ্যে পাৰবীনো থিয় হ'ল।

ঃ চোৱা পাৰবীন, মইহে তোমাৰ প্ৰকৃত প্ৰেমিক। মৃত্যুৰ দুৱাৰদলিৰপৰা মইহে তোমাক উদ্ধাৰ কৰিলোঁ। তুমি মোক হত্যা কৰিব বিচাৰিছিল। যদিও মই কিন্তু তোমাৰ পিছ এৰা নাই। কিমান যে ভাল পাওঁ তোমাক! —আদিত্যই হাঁহি ক'লে।

কেইবাজনো পুলিচ অফিচাৰ সহ কেইজনমান চিপাহী কোঠা-টোলৈ সোমাই আহিল।

ঃ সিদিনা আপোনাৰ ঘৰত চোৰৰ দৰে সোমাই আপোনাৰ গোপন ফাইলটো চুৰ কৰাৰ কাৰণে মই দুখিত মিঃ চৌধুৰী। —বিক্ৰমে ডি. এচ. পি নিৰঞ্জন চৌধুৰীক উদ্দেশ্য ক'লে।

ঃ ময়ো গোপনে আপোনালোক দুয়োৰে ফোনৰ সৈতে মিনি মাইক্ৰ'ট্ৰেন্সমিটাৰ সংযোগ কৰিব লগা হোৱাৰ বাবে মই অতিশয় দুখিত। সিদিনা আপোনাৰ ঘৰত ভাত খাবলৈ যাওঁতেই মই এই কাম সমাধা কৰিছিলোঁ। বেচেৰী পুৰালীজনীৰ কাৰণেহে বেয়া লাগে। —এইবুলি আদিত্যই কাষত থিয় হৈ থকা পুলিচ অফিচাৰ বিনোদ দত্তলৈ চাই ক'বলৈ ধৰিলে— মিঃ দত্ত, এই দুজনেই এই ভয়ংকৰ দলটোৰ মুখ্য ব্যক্তি। এজন ৰিটায়াৰ্ড ডি. আই. জি আনজন স্পেচিয়েল ব্ৰাঞ্চৰ ডি. এচ. পি, যাৰ ওপৰতে আপোনা-লোকে এই কেচ ন্যস্ত কৰিছিল। অবশ্যে এখেত শ্ৰীযুত ৰায় ডাঙৰীয়া চাকৰিৰপৰা নিলম্বিতহৈ হৈছিল, অবসৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ সুবিধাই নাপালে। বোৰ্ডাৰ চিকিউৰিটি ফ'ৰ্চৰ ডি. আই. জি হৈ থাকোঁতেই আপোনাৰ কুকৰ্মৰ কথা প্ৰকাশ হৈছিল। আপোনাক চৰকাৰে লগে লগে চাকৰিৰ পৰা নিলম্বিত কৰিলে। তাৰপিছতে আপুনি আহি লগ লাগিল আৰ্জু পাৰবীনৰ পিতৃৰ লগত। দুয়ো মিলি গোপনে তিনিচুকীয়াত আৰ্জু পাৰবীনৰ পিতৃৰ প্ৰকাণ্ড ফাৰ্মখনত আঙাৰগ্ৰাউণ্ড বন্দুক ফেক্টৰি খুলিলে। লগতে বাংলাদেশ, বাৰ্মা হৈ অহা আমেৰিকান বন্দুকবোৰ দেশৰ উগ্ৰপন্থী দলবোৰক বিতৰণ কৰি সহায় কৰিলে। আপুনি প্ৰকৃততে এজন কুখ্যাত 'চিয়া'ৰ এজেন্ট। মই মিছা কৈছোঁ নেকি ৰায় চাহাব? আৰ্জু পাৰবীনৰ পিতৃৰ মৃত্যুৰ পিছত তেওঁৰ একমাত্ৰ কন্যা আৰ্জু পাৰবীনেই পূৰ্বৰ দৰে সেই গোপন ফেক্টৰি চলাই থাকিল আপোনালোকৰ সহযোগত। আপোনাৰ সুবিধাৰ্থে আপুনি টকাৰ প্ৰলোভন দেখুৱাই পুলিচ বিভাগৰ বিচক্ষণ কৰ্মী ডি. এচ. পি

নিৰঞ্জন চৌধুৰীকো হাত কৰিলে। এই দীৰ্ঘদিন চলা অসমৰ আন্দোলনত কিন্তু আপোনালোকৰ যথেষ্ট সুবিধা হ'ল। টকাৰ লোভত দেশদ্রোহাত্মক কাম কৰিবলৈ ধৰিলে। নিজৰ দেশৰ স্বার্থতকৈ আনৰ দেশৰ স্বার্থক ডাঙৰ বুলি ভাবিলে। আৰু মিঃ নিৰঞ্জন চৌধুৰী, এই অপাৰেচনত আপুনি বাৰে বাৰে বিফল হোৱাৰ কাৰণ এইটোৱেই নহয় জানো। আজি আপুনি আপোনাৰ চাৰ ৰায় চাহাবৰ কথাত যিদৰে পাৰবীনক হত্যা কৰিব খুজিছিল, সেইদৰে আপোনাকো ৰায়চাহাবে হত্যা কৰি থৈ গ'লহেঁতেন। আপুনিযেই দলজিত গুপ্তাক হত্যা কৰিছিল। আপোনাৰ ফাইল-টোৰপৰা আমি কিন্তু বহু কথাই জানিব পাৰিলোঁ। এইবোৰ যদি মিছা বুলি কয় তেন্তে আদালততে সঁচা-মিছাৰ প্ৰমাণ কৰা হ'ব। নহয় জানো? — আদিত্যই ক'লে।

ঃ আপোনালোকক অশেষ ধন্যবাদ। আপোনালোকৰ কথা-মতেই ইতিমধ্যে তিনিচুকীয়াৰ গোপন বন্দুক কাৰখানা উদ্ধাৰ কৰাৰ খবৰ অলপ আগতে আমালৈ আহিছে। তাত এঘাৰজনক গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হৈছে। — বিনোদ দত্তই ক'লে।

ঃ শুনি সুখী হ'লোঁ। — আদিত্যই বিমান ৰায়ৰ মুখলৈ চালে।

বিমান ৰায়ে এক দৃষ্টিৰে চাই আছে আদিত্যলৈ। চকুত যেন ক্ৰোধবহি।

ঃ মোৰ গাত অকণো দোষ নাই ৰায় চাহাব। এই সকলোবোৰ আপোনাৰ দলৰ দলজিত গুপ্তাৰ দোষ। বেচেৰাইনো আপোনাৰ ফোনৰ নম্বৰটো কেলেণ্ডাৰত লিখি থ'ব লাগেনে? একেবাৰে অকৰ্মণ্য মানুহ এইবোৰ। — হাঁহি হাঁহি আদিত্য বিক্ৰমৰ সৈতে বাহিৰ ওলাল। ●